

Đại Thần Chỉ Thích Lòng Tiếng Thụ

Contents

Đại Thần Chỉ Thích Lòng Tiếng Thụ	1
1. Chương 1: Bỏ Lỡ Một Trăm Triệu	1
2. Chương 2: Đã Offline	3
3. Chương 3: Một Cậu Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống	5
4. Chương 4: Bài Hát Mới	8
5. Chương 5: Cọ Xát	11
6. Chương 6: Xong Đời Rồi	13
7. Chương 7: Đoạn Phim Ngắn	17
8. Chương 8: Đề Xuất Nhỏ	20
9. Chương 9: Đang Làm Fan Giả	23
10. Chương 10: Anh Đang Theo Đuổi Tôi Sao	26
11. Chương 11: Hiểu Lầm	29
12. Chương 12: Trùng Hợp	32
13. Chương 13: King Thần	35
14. Chương 14: Sinh Nhật	38
15. Chương 15: Viên Mãn	41

Đại Thần Chỉ Thích Lòng Tiếng Thụ

Giới thiệu

Tên gốc: Đại thần tổng ái phối thụ âm Thể loại: Võng phối, hiện đại Độ dài: 15 chương Editor: Vũ Ngự Nhi Beta: Tịnh Bi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-chi-thich-long-tieng-thu>

1. Chương 1: Bỏ Lỡ Một Trăm Triệu

Đêm giao thừa đó, nhóm fan của Thụ Thần bỗng nhiên rất sôi nổi, ra là vì hào hứng cướp tiền lì xì*.

(Một dịch vụ của Tencent, cho phép người dùng gửi và nhận những phong bao lì xì điện tử thông qua dịch vụ thanh toán của công ty).

Tiền lì xì không có nhiều, thậm chí chỉ chia ra được vài phần. Đột nhiên có được một khối tiền, nó thật sự là một khoản kếp xù đó!

Cận Lập là một thành viên bình thường trong nhóm, rất thích giọng khi lòng tiếng của Thụ Thần. Lúc mở nhóm ra xem thì thấy mọi người đều cập nhật “Bỏ lỡ một trăm triệu”, cũng nhanh chóng theo phong trào mà nhấn +1.

Không ngờ lúc Cận Lập vừa mới trả lời xong thì phát hiện ra bầu không khí trong nhóm bỗng nhiên có sự thay đổi. Một đám “A a a a a” sau phản hồi của anh rồi nhanh tay đi viết bình luận mới, rất nhanh sau đó đã làm cái phản hồi xếp hàng ngắn ngủi của anh bị nhấn chìm trong một biển gào thét.

Tim Cận Lập đập thình thịch không ngừng, kéo lại đoạn vừa nãy thì phát hiện trên phản hồi của mình là một cái bình luận rất giản đơn, cô độc.

Ngủ không tỉnh: Bỏ lỡ một trăm triệu.

Cận Lập chỉ cảm thấy tim mình như muốn vỡ tung, tay đặt trên bàn phím gõ cách cách, có cảm giác cả đầu ngón tay đều kích động đến phát run —

Cảm lý lý lý lý lý: A a a a a a a a a a Thụy Thần!!!!

Cảm lý lý lý lý lý lý là clone của Cận Lập. Đừng nhìn nickname trong giới của anh đáng yêu như vậy mà lầm, thật ra anh lại là một anh trai thẳng thuần khiết 24K đó nha. Khuôn mặt hay khí chất đều chẳng có chút hương vị gay nào, mũi anh rất cao, đôi mắt sâu thẳm, khuôn mặt rất rất điển trai. Sau này khi bị em họ kéo vào giới vông phôi, anh lại bắt đầu mê muội chất giọng của Thụy Thần.

Ban đầu anh cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú với cái giới này. Bởi vì trong tiêu chí đánh giá của anh thì giới này toàn thụ yếu đuối thôi, không có tí thú vị gì.

Cô em họ lại không đồng ý, tìm kịch của Thụy Thần lồng cho anh nghe.

Ngay lập tức Cận Lập liền bị thu hút. Mọi người ai cũng bảo rằng chất giọng này có thể khiến người ta mang thai. Cận Lập lại nghĩ rằng không chỉ như vậy đâu, ngay cả đàn ông nghe thấy cũng có thể cương lên được ấy chứ!

Mặc dù thứ anh nghe là kịch Đàm Mỹ, đàn ông con trai nghe thấy mà cương lên thì bình thường thôi... nhưng anh đâu phải gay! Chỉ là anh thích Thụy Thần mà thôi — siêu siêu thích luôn!

Khó thấy được có lúc Thụy Thần lại ngoi lên, Cận Lập và đám người trong nhóm phấn khích một lúc lâu, sau mới chợt nhớ ra rằng ban nãy Thụy Thần để lại câu “Bỏ lỡ một trăm triệu.”

Cận Lập nhanh chóng mang tiền lì xì ra, bỏ vào bên trong 888, hồi hộp mà chờ đợi Thụy Thần nhận lấy.

Kết cục thì chỉ còn lại nhóm người rồi rít dùng tiền lì xì dụ dỗ Thụy Thần. Thụy Thần thì chẳng thấy xuất hiện lần nào nữa.

Cận Lập chán nản tắt nhóm, mở phần mềm nghe nhạc ra, nhấn vào một vài mục của Thụy Thần, lần lượt nghe kịch do Thụy Thần lồng tiếng.

Dù có nghe bao nhiêu lần đi chăng nữa thì Cận Lập vẫn cảm thấy CV lồng tiếng cho công kia không hợp với Thụy Thần. Vì cảm thấy rất đáng tiếc nên Cận Lập đã dụ dỗ cô em họ chuẩn bị một vở kịch truyền thanh. Kịch truyền thanh này là một vở kịch ngắn, anh dùng tiền mua lại bản quyền, anh cũng kiêm luôn kế hoạch và biên kịch. Em gái tác giả cũng đã xem kịch bản, cảm thấy không tệ, không đưa ra nhiều ý kiến gì chỉ mong anh có thể tìm được CV tốt một chút.

Trong lòng Cận Lập đã sớm có được cách giải quyết. Thật ra khi vừa nhìn thấy công của bộ kịch ngắn này Cận Lập đã nhận ra rằng dường như nhân vật này sinh ra là dành cho Thụy Thần. Chất giọng của Thụy Thần dịu dàng trong trẻo, dù có cách xa đến mấy cũng không thể chống cự lại được. Nếu giọng nói đó mà nhiễm hương vị thất tình lục đục thì có lẽ mọi người đều sẽ đắm chìm trong đó mà không thoát ra được mất.

Cận Lập đang lo lắng không biết khi nào mới gõ cửa cầu Thụy Thần lồng tiếng kịch thì một em gái quen biết trong nhóm đột nhiên tìm tới: Lý Lý, Thụy Thần lại bị bắt chẹt QAQ

Cận Lập vừa nghe thấy thì lập tức mở diễn đàn lồng tiếng ra. Quả nhiên bên trong có khá nhiều bài post nóng hổi, tràn ngập những tựa đề ác ý —

Khấp giới lồng tiếng Hahaha, vị “đại thần” nọ làm mới nhận thức trong tui rồi, chưa bao giờ thấy “đại thần” nào dễ tiện đến thế!

Chủ post:Đã biết nhóm fan của anh ta đều là đám liều chết nguyện trung thành rồi mà lại còn xuất hiện ra xin tiền lì xì. Haha, đã có ai thấy “đại thần” nào thiếu tiền đến vậy chưa? Nhóm fan của “đại thần” thì ngu ngốc, nhanh tay đi đưa tiền lì xì giúp anh ta làm giàu, chỉ có một đêm thôi mà “đại thần” đã giàu to rồi nhỉ?

Ảnh chụp màn hình

Ảnh chụp màn hình

Ảnh chụp màn hình

Ảnh chụp màn hình

Ảnh chụp màn hình

Cận Lập vừa nhìn thấy ảnh chụp màn hình trước mặt thì tức giận. Anh xắn tay áo lên, xông vào bộp lại: “Nhìn qua là biết chủ thớt hâm mộ ghen tỵ rồi. Cá chắc thớt là tiểu trong suốt vạn năm cũng không nổi tiếng. Có thể đưa ra ảnh chụp màn hình thì chủ thớt cũng là người trong nhóm đúng không? Mỗi ngày lặn ngụp, dòm ngó để đi bôi nhọ, chủ thớt cũng thật có tâm. Tôi là một trong những người đưa tiền lì xì, Thụy Thần hoàn toàn không nhận tiền lì xì mà tôi đưa!”

Cận Lập vừa mới gửi bình luận lên diễn đàn, bỗng nghe thấy một tiếng keng mềm mại nhắc nhở truyền đến bên tai —

Ngủ không tỉnh nhận tiền lì xì của bạn.

2. Chương 2: Đã Offline

Thụy Thần vừa mới ngủ dậy thì có người âm thầm báo với cậu rằng cậu bị ném đá, ném đá cậu vì ở trong nhóm fan mà lại đi xin tiền lì xì.

Trong lòng Thụy Thần thầm kêu oan uổng, từ khi nào mà cậu lại đi lấy tiền lì xì hả? Còn nghe em gái đó báo tin rằng cậu giàu to vì được fan cho tiền lì xì nữa. Thụy Thần dụi mắt, mở nhóm ra tìm lại vài thứ ban tối, tìm đến mức gần như bị chuyện nhận tiền lì xì vui lấp, sau đó nhấn nhấn nhấn nhấn nhấn, nhận lấy từng cái.

Thụy Thần nhận hết tất cả tiền lì xì rồi để lại một câu: Cảm ơn nha.

Sau đó Thụy Thần phải tắt nhóm đi vì cậu đang bị bạn thân điên cuồng oanh tạc: Cậu bị ngu đúng không! Ở bên ngoài đang ném đá cậu, nói cậu muốn tiền lì xì từ fan vậy mà cậu vẫn nhận hả!!!!!! A a a a không phải cậu đang chê cậu bị ném đá không đủ chứ gì!!!!!!

Thụy Thần rất thất vọng: “Tiền lì xì là cho tôi mà, tại sao tôi không thể lấy chứ?”

Người bạn thân đó hít một hơi thật sâu. Là cô mang Thụy Thần vào giới này, hồi đó vẫn còn là một thiếu niên ngốc nghếch, không nói chuyện với ai cả, nộ âm xông là bỏ chạy. Vì vậy khi nhận kịch bản, trao đổi với tổ kịch đều do nhóm bạn thân các cô phụ trách cả. Ở với nhau lâu, các cô ai cũng hiểu tính cách của Thụy Thần, nếu không phải do các cô quan tâm đến diễn đàn thì chắc chắn Thụy Thần sẽ chẳng thèm chú ý gì đến nó!

Nếu đổi lại là người khác tìm mắng Thụy Thần đến tinh phong huyết vũ, chắc chắn Thụy Thần cũng sẽ quay về mà để lại mấy chữ: Không bằng ngủ cho rồi.

Vừa thấy Thụy Thần có vẻ muốn đi ngủ, nhóm bạn thân căng thẳng nói: “Trước hết đừng đi ngủ! Nói với tụi tui tiền lì xì có bao nhiêu! Ở bên ngoài có người cố ý bôi nhọ cậu, chúng ta phải nói chuyện rõ ràng với nhau!”

Thụy Thần lại nói: “Không thèm quan tâm đến nó.”

Nhóm bạn thân: “...”

Nhóm fan bên kia thì đã muốn nổ tung rồi, gào khóc bám theo Thụy Thần gửi tiền lì xì, mong rằng Thụy Thần có thể ngó ngang đến mình. Cùng lúc đó, bài post ném đá trong diễn đàn càng được đẩy lên cao, lại có thêm một đám anti đăng ảnh chụp màn hình lên, bộp bộp bộp mà ném một đồng phần nộ vào mặt fan liều chết nguyện trung thành Cẩm lý lý lý lý lý.

Cận Lập cảm thấy hơi khó thở, nhấn vào tab tìm kiếm đi chat riêng với Thụy Thần: “Thụy Thần sama, cậu không thấy trên diễn đàn có rất nhiều người đang ném đá mình sao?” Vì những lời này hơi giống câu chửi nên Cận Lập đã sửa lại hết lần này đến lần khác mới chịu gửi qua.

Hệ thống nhắc nhở: Đối phương không nhận tin nhắn từ người lạ.

Cận Lập: ()

Cận Lập liền thêm Thụy Thần là bạn tốt.

Hệ thống nhắc nhở: Đối phương từ chối thêm bạn tốt của mọi người.

Cận Lập: ()

Cận Lập không còn cách nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đám người đuổi theo mình hỏi mặt mình có đau không.

Lúc này di động của Cận Lập phát ra một tiếng keng nhắc nhở. Lòng mày Cận Lập nhú lại, mở weibo lên. Account này của Cận Lập chỉ theo dõi một người hơn nữa còn thiết lập theo dõi đặc biệt với đối phương.

Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Vừa rồi nhận được một phong bao lì xì đỏ thắm, cảm ơn em gái giàu có Cẩm lý lý lý lý lý. Ảnh chụp màn hình nhận tiền lì xì 888

Cận Lập:!!!!!!

Em gái giàu có cái quái gì chứ!

Hơn nữa Thụy Thần có biết làm vậy là thêm dầu vào lửa cho bài post ném đá kia không?

Tay Cận Lập run lên, vừa lên lại diễn đàn đã thấy có người đưa weibo của Thụy Thần lên! Sau đó một đám người thi nhau ném đá, thậm chí có người còn thương yêu mà làm mất mặt Thụy Thần của Cận Lập!

Yêu thương cái rắm!

Cận Lập không muốn nhìn thấy cái thứ bôi đen kia nhảy nhót lung tung, kích động vì được gọi tên ban này cũng lảng xuống, anh đứng lên đi quanh phòng hai vòng sau đó cầm di động lên hào hứng mà đi chia sẻ lại trạng thái weibo của Thụy Thần —

Cẩm lý lý lý lý lý: Được gọi tên thật là vui quá đi! ~()/~ Nhưng mà Thụy Thần sama nè, tôi không phải là em gái đâu, tôi là nam đó! // Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Vừa rồi nhận được một phong bao lì xì đỏ thắm, cảm ơn em gái giàu có Cẩm lý lý lý lý lý.

Weibo mách nhỏ: Chia sẻ thất bại, đối phương nghiêm cấm không cho ai khác để lại bình luận.

Cận Lập: ...

Cận Lập yên lặng sửa lại thành chỉ chia sẻ.

Sau khi chia sẻ hoàn tất, Cận Lập không thèm quan tâm số lượng fan hâm mộ và người chia sẻ bài viết của mình đột nhiên tăng vọt, nhấp vào khung chat riêng với Thụy Thần nói —

Cẩm lý lý lý lý lý: Thụy Thần sama, cậu có biết cậu đang bị ném đá trên diễn đàn không?

Cận Lập cân nhắc suốt, cuối cùng cũng nhập được câu đó. Bản thân lại có chút thấp thỏm, lo âu sau đó lại xóa đi từng chữ một, sửa lại thành một câu hỏi dịu dàng, đáng yêu.

Cẩm lý lý lý lý lý: Thụy Thần sama, tại sao cậu lại khóa bình luận chứ QAQ Chúng tôi rất muốn nói chuyện với cậu mà.

Cận Lập chờ tới chờ lui vẫn không chờ được đến lúc Thụy Thần trả lời lại, nhìn kỹ lại tab chat riêng bỗng nhiên phát hiện phía bên trên có một dòng chữ nhỏ màu xám.

Weibo mách nhỏ: Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh đã offline, tin nhắn của bạn sẽ được gửi đến Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh trong thời gian sớm nhất lúc người đó online trở lại.

Đệt!

Cận Lập có cảm giác đầu mình như đang bị hàng vạn con ngựa đua nhau giầy xéo.

Bên ngoài đêm giao thừa rất náo nhiệt. Mẹ Cận bị thua liền mấy ván mạt chược nên nhanh chóng chạy ngay vào phòng xách thanh niên nghiện Internet – Cận Lập ra cứu viện.

Cận Lập lấy hờn giận ra làm động lực, đánh cho các cô các dì trên bàn mạt chược không còn một mảnh manh giáp nào cả, mang về cho mẹ Cận một khoản tiền thắng kha khá.

Mẹ Cận mặt mày hớn hở, rất chi là hài lòng mà cười haha nói với các cô các dì: “Thằng nhỏ này không hiểu chuyện gì hết, chẳng biết nhường nhịn người lớn tí nào.”

Cận Lập vẫn giữ nụ cười lịch sự trên môi, rời khỏi bàn mạt chược, trở lại phòng mình, đứng trước song cửa sổ ngắm cảnh đêm. Nhà họ là nhà cao tầng, có thể thấy rõ hơn một nửa cảnh đêm của thành phố này. Thành phố không cấm đốt pháo hoa, những đóa hoa sắc vàng rực rỡ hay xanh thắm đã dần dần lộ ra trên vòm trời đen kịt.

Cận Lập cho rằng bản thân mình đã dính phải bùa mê gì rồi, chỉ vì một chất giọng không mấy êm tai của mọi người đang chuyện trò khác với người kia mà nghĩ rằng đêm tân niên vui vẻ như vậy lại có chút cô đơn ư?

Anh là trai thẳng thuần khiết 24K đó!

Đang lúc Cận Lập sắp bị ru ngủ bởi những chương trình chiếu muộn đêm xuân thì điện thoại bỗng nhiên keng một tiếng.

Tinh thần Cận Lập phấn chấn hẳn lên, hào hứng mà nhấn mở weibo.

Ảnh đại diện của Thụy Thần sáng đèn!

Cận Lập mở khung chat riêng ra, thấy Thụy Thần đã trả lời tin nhắn.

Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Bạn thân nói rằng mở weibo mà không trả lời là bất lịch sự.

Cầm lý lý lý lý lý: ?

Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Khóa bình luận rồi sẽ không cần phải trả lời nữa.

Cầm lý lý lý lý lý: ...

Đối diện với một Thụy Thần thành thật như vậy, Cận Lập cũng không biết nên nói gì cho phải. Nghe thấy TV truyền đến âm thanh của thời khắc đếm ngược, Cận Lập nhanh trí động tay, ngay giây cuối cùng gửi cho Thụy Thần một tin nhắn —

Cầm lý lý lý lý lý: Năm mới vui vẻ nhé!

Weibo mách nhỏ: Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh đã offline, tin nhắn của bạn sẽ được gửi đến Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh trong thời gian sớm nhất lúc người đó online trở lại.

3. Chương 3: Một Cậu Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống

Năm nay mừng lễ không cần phải đi thăm hỏi, nhà Cận Lập lại là lớn nhất nên bình thường không cần phải ra ngoài. Nhưng hằng năm lúc đến ngày mừng hai Tết thì anh luôn bị mẹ Cận chỉnh trang gọn gàng rồi dắt

đi gặp người thân của ông ngoại ở nhà bên kia.

Mẹ Cận được ông ngoại tìm thấy rồi nuôi lớn, anh với người thân bên đó không có quan hệ huyết thống gì. Đối mặt với mấy câu “quan tâm” của nhóm người thân, còn trong thâm tâm thì lại muốn mang con gái trong nhà giới thiệu cho anh, nụ cười trên mặt Cận Lập đã không còn giữ vững được nữa rồi.

Mắt nhìn của Cận Lập rất cao, trong đầu đã xuất hiện những ý nghĩ khinh thường họ nhưng tiếc là họ và mẹ Cận đều có quan hệ nên anh đành phải lễ độ hết sức mà ứng phó với họ. Cận Lập cảm thấy phiền, ban nãy khi anh đang cùng bà ngoại nói chuyện thì mẹ Cận bỗng nhiên từ trên lầu xuống đây, bên cạnh bà còn mang theo một thiếu niên 17, 18 tuổi.

Thật ra thì ở tuổi đó không nên gọi là thiếu niên nữa nhưng trên người nhóc này lại có chút hương vị xinh đẹp thuần khiết, khác xa với đám người thân lộn xộn chung quanh.

Cận Lập không khỏi chăm chú quan sát nhóc thêm.

Kết cục lại là mẹ Cận mang thiếu niên đến đây, rất chân thành mà nói với Cận Lập: “Sau này Tiểu Thần sẽ là em trai của mày, nơi mày sống không phải rất gần đại học Hoa Đông sao? Sau này cho thằng nhỏ ở cùng, mày nhớ phải tìm một đi nào đó nấu ăn thật tốt, Tiểu Thần đang trong tuổi lớn, một ngày ba bữa thêm cả bữa khuya nữa đây.”

Cận Lập: “...”

Xinh đẹp thuần khiết gì cũng bay sạch hết rồi! Dựa vào cái gì mà bắt anh phải cho một tên nhóc vào ở nhà mình chứ!

Mỗi tế bào trên người Cận Lập đều kêu gào muốn từ chối nhưng buồn thay, ở trong nhà họ Cận thì mọi lời mẹ Cận thốt ra đều là thánh chỉ cả. Trước tiên, cậu thiếu niên theo họ trở về nhà họ Cận, lúc đến mừng bầy thì cùng anh về khu nhà ở gần đại học Hoa Đông.

Cậu nhóc không nói nhiều, vẫn cứ yên lặng như vậy. Những lúc Cận Lập nhìn sang cũng chỉ lộ ra bộ dạng ngây ngốc.

Từ chỗ mẹ Cận anh mới biết được rằng cậu nhóc tên là Cố Thần. Ba năm trước, lúc cả nhà lái xe trên đường cao tốc thì xảy ra tai nạn, ba mẹ vì bảo vệ cậu mà chết, chỉ còn lại một mình Cố Thần. Lúc đó Cố Thần còn chưa trưởng thành, chỉ có một mình lẻ loi mà sinh sống, còn phải đương đầu với đám người thân đang dòm ngó nhà cửa của cậu nên tính cách càng thêm thâm trầm hơn, thường chẳng nói câu nào, người không biết còn tưởng cậu bị câm nữa là.

Năm nay một mình cậu đến chúc Tết ông ngoại của Cận Lập, mẹ Cận nghe bà ngoại kể về chuyện này thì bỗng nhiên nước mắt rưng rưng, ngay lập tức đưa ra quyết định bắt con mình phải chăm sóc cho đứa trẻ đáng thương kia thật tốt.

Cố Thần được đưa về nhà họ Cận vẫn cứ ngoan ngoãn vâng lời, tựa như hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài vậy. Cận Lập thì có hơi nóng tính, từ trước đến nay anh không phải là người có tính cách tốt đẹp gì cho cam, lại càng không có đủ kiên nhẫn mà đi trông nom một đứa em trai bỗng nhiên xuất hiện này. Đúng vậy, Cố Thần rất đáng thương, nhưng chuyện đó thì có quan hệ gì với anh chứ?

Người nào có lòng thánh mẫu thì đi mà chăm sóc đi!

— Nhưng người có lòng thánh mẫu đó lại là mẹ anh.

Cận Lập cố gắng khiến bản thân mỉm cười: “Tiểu Thần, cậu thích ăn những món gì? Để anh tìm một đi đến nhà nấu ăn theo khẩu vị của cậu.”

Cố Thần chậm chạp giải thích câu chữ trong lời nói của Cận Lập, giống như phải mất một hồi lâu mới hiểu được ý của Cận Lập, xem ra cậu có hơi ngạc nhiên. Cậu bình tĩnh nhìn khuôn mặt mang theo ý cười của Cận Lập một lúc mới lắc đầu, tỏ ý không cần.

Cận Lập hít sâu một hơi, giọng nói có phần dịu dàng hơn: “Không cần khách sáo với anh đâu, mẹ anh nói cậu là em trai của anh thì cậu chắc chắn là em trai của anh.”

Nghe thấy Cận Lập nhắc đến mẹ Cận, rốt cục Cố Thần cũng mở miệng nói với Cận Lập một câu: “Tôi có thể tự làm được.”

Cận Lập ngạc nhiên. Giọng nói của Cố Thần rất dễ nghe, là một người phát cuồng vì giọng ngay tức khắc Cận Lập đã say mê nó. Đương nhiên, còn có một việc khiến anh ngạc nhiên hơn: “Cậu có thể nấu ăn?”

Cố Thần gật đầu, lại không chịu nói nữa.

Cận Lập nhớ đến những năm này Cố Thần luôn sống một cuộc sống cô độc. Nấu ăn các loại gì đó chắc là trong những năm này mà học được. Cận Lập nhìn sườn mặt an tĩnh của Cố Thần, tự nhiên trong lòng xuất hiện một nỗi thương cảm.

Giọng nói của đứa trẻ này hay như vậy, anh đành phải trông nom đứa trẻ này một chút vậy!

Những ngày ở chung bắt giắc mở ra. Cảm giác tồn tại của Cố Thần rất thấp, ngày thường sẽ đến thư viện đọc sách hoặc không được thì luôn ở trong phòng, hiếm khi xuất hiện ở trước mặt Cận Lập.

Cố Thần cũng không cho Cận Lập có cơ hội trông nom cậu.

Nếu không phải mỗi ngày về nhà đều ngửi thấy mùi hương của cơm, thấy được cậu thiếu niên lặng lẽ ngồi bên cạnh bàn, ít khi mở miệng nhưng luôn hỏi anh một câu: “Ăn có được không?” thì Cận Lập đã cho rằng chuyện của Cố Thần chỉ là ảo tưởng của chính mình, cuộc sống của mình nào giờ chẳng có thêm ai cả.

Không hiểu sao Cận Lập lại có hơi khó chịu. Mỗi ngày đều ăn cơm ngon của Cố Thần trong lòng Cận Lập cũng áy náy, về phòng liền chat với cô em họ: “Mấy đứa trẻ tuổi này thích gì thế?”

Em họ: “Anh họ à, anh muốn gửi quà cho em phải không?!”

Cận Lập: “Không phải.”

Em họ: “...”

Bỗng nhiên em họ trả lời lại: “Anh tặng quà cho Tiểu Thần? Không phải anh vẫn nói anh ghét có người ở nhà của mình à? Chắc chắn, mới có mấy ngày mà tặng quà này nọ cho người ta rồi. Anh thật là một tên khốn nạn thay đổi thất thường đó.”

Cô em họ cũng là họ hàng bên nhà ông ngoại, biết trong nhà Cố Thần xảy ra chuyện gì. Mấy ngày trước còn nghe Cận Lập phàn nàn rằng ghét việc mẹ Cận mang Cố Thần cho anh chăm sóc, còn đang nghĩ xem có nên tặng Cố Thần nơi đó còn mình thì đi tìm nhà khác ở không.

Đối với việc bề ngoài giả vờ nói muốn trông nom người ta còn bên trong thì lại nghĩ cách làm thế nào để đá người ta đi của Cận Lập khiến cô rất phản cảm. Nghe thấy Cận Lập cần tư vấn xem Cố Thần thích gì thì đương nhiên cô sẽ không khách khí mà chêm vào mấy câu sỉ nhục rồi.

Cận Lập nói: “Nếu đổi lại là em, bỗng nhiên có một cậu em trai từ trên trời rơi xuống chắc cũng không ưa thôi. Bây giờ anh cũng chẳng thích có người nào ở trong nhà mình, nhưng mà mấy bữa nay đều là cậu ấy tự nấu cơm, còn nấu luôn cả phần của anh nữa. Đây không phải là ăn của chùa phải quét lá đa hay sao?”

Em họ nói: “Dù gì anh cũng không thiếu tiền, sắp xếp hết một lượt máy tính nè, headphones nè, máy chơi game gì đó nè cho Tiểu Thần là được rồi. Bạn bè cùng lớp của em đều thích mấy thứ này, mỗi lần thấy người khác chơi thì tự động dán sát lại, không nhìn được phải cọ cọ mấy cái mới chịu. Chắc chắn Tiểu Thần sẽ thích! Nếu cậu ấy không chịu nhận thì anh cứ nói đây đồ cho cậu ấy mượn xài tạm, không phải quà tặng cậu ấy là được.”

Cận Lập cảm thấy ổn, ngày hôm sau gọi trợ lý mua một bộ đến đặt trong nhà.

Cố Thần không có ở nhà nên trợ lý chưa đi đến phòng của Cố Thần lắp ráp máy được. Cận Lập tan ca sớm, chuẩn bị tự mình mang máy tính với những thứ linh tinh sắp xếp thật ổn thỏa. Cận Lập mở cửa ra thì thấy Cố Thần đang bận bịu trong bếp, phòng khách thì bị bao phủ bởi mấy cái thùng giấy bị dán kín.

Cận Lập đi đến cửa phòng bếp hỏi: “Này, máy tính được đặt ở trong phòng cậu đấy, bây giờ anh vào xem có được không?”

Cố Thần ngẩn ra một lúc, hơi khó hiểu mà nhìn Cận Lập.

Cận Lập bị Cố Thần nhìn đến đỏ bừng cả mặt, anh thuận miệng nói: “Cái thằng nhóc này, đừng có cả ngày đều vùi đầu vào sách, cũng phải mở mang tầm mắt một chút chứ. Nếu có hôm nào bỗng nhiên mẹ nổi hứng đến đây thăm cậu, thấy phòng cậu đến cả một cái máy tính cũng không có chắc chắn bà sẽ lại mắng anh đây!”

Cố Thần chấp nhận lý do của Cận Lập. Rõ ràng là Cận Lập ghét cậu, chỉ vì một câu của mẹ Cận mà anh mới chịu tiếp xúc với cậu, vậy nên việc sợ mẹ Cận mắng là hoàn toàn bình thường. Cố Thần suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Tối nay anh muốn ăn gì?”

Cận Lập rất ngạc nhiên. Lại còn có thể chọn món nữa. Đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Cố Thần, Cận Lập hiểu được rằng quả nhiên Cố Thần và bạn bè cùng tuổi đều giống nhau, thích lên mạng chơi trò chơi này nọ. Đây là lần đầu anh tặng quà, chắc hẳn là muốn cảm ơn anh đây! Xem ra đứa trẻ này rất không tồi, ít ra còn biết đền ơn đáp nghĩa.

Ngay lập tức Cận Lập nói ra tên hai món ăn.

Cố Thần gật đầu, tỏ ý mình đã nhớ kỹ.

Cận Lập tràn đầy nhiệt huyết mà đi lắp ráp máy tính cho Cố Thần.

Cố Thần mang thức ăn đã nấu xong ra đặt vào phòng ăn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng di động ở trên bàn của Cận Lập vang lên.

Khúc nhạc dạo đầu du dương khiến mày Cố Thần nhíu lại.

Sau khi nghe thấy người cất tiếng hát Cố Thần mới dừng lại một chút, đi đến mang di động vào phòng mình.

“... Anh Cận.” Cố Thần lên tiếng: “Điện thoại của anh kêu kìa.”

4. Chương 4: Bài Hát Mới

Cận Lập nói trong điện thoại rằng tối nay sẽ ra ngoài xã giao, nghĩ đến ban nãy Cố Thần hỏi mình tối muốn ăn gì nên Cận Lập đã nói với Cố Thần một tiếng rồi mới rời đi.

Cố Thần gật đầu, cũng không nói gì, thu dọn bát đĩa một chút rồi quay về phòng.

Cố Thần hơi buồn ngủ, nằm xuống chớp mắt một chút thì đã qua nửa ngày. Lúc tỉnh dậy đã xế chiều rồi, ánh chiều tà mỏng manh ngoài cửa sổ rọi vào khiến Cố Thần nheo nheo mắt. Cậu khởi động máy tính rồi đăng nhập vào mail, đem lá thư mới nhất tải xuống, tập trung dịch một lúc lâu mới nhớ ra mình còn chưa ăn tối, mở cửa ra đi đến phòng bếp.

Cố Thần không phải là một đứa trẻ được cưng chiều từ bé, ba mẹ Cố đều là người làm nghề nông, hiền lành chất phác mà trồng trọt. Ba cậu mua về một chiếc xe tải loại nhỏ để trợ giúp giao hàng, đời sống cũng xem như ổn thỏa.

Từ bé cậu đã thích sạch sẽ, không thích nghịch phá náo loạn, tiếng Anh và tiếng phổ thông đều nói sỏi, không nói tiếng địa phương, khác xa hoàn toàn với những đứa trẻ trong thôn, bạn học chung hầu hết đều không thích chơi với cậu thường hay ở sau lưng cậu mà cười gọi “tiểu thiếu gia”. Ba mẹ sợ rằng ở trong thôn thì sẽ làm cậu mai một vì vậy đã cắn răng mua nhà trên thị trấn, phải vòng đi vòng về từ thị trấn đến quê nhà để cho cậu một cuộc sống tốt hơn, cũng không có đứa nhỏ nào khác nữa, bọn họ chỉ dồn hết sức mình cho cậu.

Cố Thần nấu một bát mì trứng thông thường, nhìn lòng đỏ với lòng trắng trứng chiên mà ngẩn ra, cảm thấy ánh đèn chói lọi kia đang bị bóng đêm cuộn trào bao phủ, giống như bất cứ lúc nào nó cũng có thể đến nhấn chìm cậu.

Cố Thần thoáng dời sự chú ý đi, suy nghĩ miên man về những chuyện khác.

Tiền tiết kiệm trong thẻ đều dùng để mua nhà, còn lại một chút tiền để trả học phí và lo liệu tang sự cho ba mẹ, phần dư lại không nhiều cho lắm. Vì vậy, từ lúc bước vào học kỳ II năm lớp 11 cậu đã bắt đầu nhận dịch vài thứ để kiếm sống. Về vấn đề trình độ thì ngay từ lúc bắt đầu đương nhiên là không tốt rồi, lúc nào cũng làm khách hàng không hài lòng nhưng chịu đựng hai năm nay thì bây giờ cũng có thể xem như có khả năng mà giải quyết những vấn đề cơm áo gạo tiền rồi, học phí thì có những khoản cho sinh viên vay mượn mà, đến khi có việc làm thì có thể trả sau cũng được.

Cận Lập không thích cậu, nếu đổi lại là cậu thì cậu cũng chẳng thích việc bỗng nhiên có người xuất hiện trong cuộc sống của mình. Vì vậy cậu phải bắt tay vào tìm phòng trọ cho mình, qua hai tháng nữa cậu sẽ đủ tuổi cũng có cơ để từ chối lòng tốt của mẹ Cận...

Thật ra sống trong trường là biện pháp tốt nhất nhưng mà —

Nhớ đến chuyện trong trường khiến Cố Thần phải nhúu chặt mày không muốn nghĩ lại thêm lần nữa. Cậu trở về với thực tại, nhìn thức ăn sắp nguội lạnh trước mặt, dừng lại một lúc sau đó cầm đũa lên ăn.

Mặc dù mì đã nhão ra, trứng nguội cũng đã có mùi tanh, mùi vị chẳng ngon lành gì cả nhưng Cố Thần vẫn rất nghiêm túc mà ăn hết, còn uống sạch cả nước mì.

Kén ăn với lãng phí đều là thói quen không tốt.

Cố Thần đi rửa bát đũa rồi trở về phòng hoàn thành cho xong bản dịch. Có máy tính rồi, cậu không còn phải đến thư viện để sử dụng máy tính ở đó nữa, thuận tiện hơn rất nhiều. Trong lòng cậu thật sự rất biết ơn Cận Lập — còn có thể quan tâm đến ‘em trai’ mà bản thân mình không ưa, vị anh họ này quả thật là người tốt mà.

Cố Thần nhớ đến nhạc chuông di động của Cận Lập, lưỡng lự một lúc sau đó online tìm đến người bạn thân Sương hoa rơi đây gửi cho đối phương một cái link: “Có mấy bài hát kiểu như bài ‘Lặng lẽ’ này không? Tôi muốn hát một bài rồi chia sẻ lên weibo, cover lại hay tự sáng tác gì cũng được.”

Sương hoa rơi đây là người phụ trách chọn nhạc, chọn kịch bản cho Cố Thần, hiếm khi thấy bản thân Cố Thần lại muốn hát loại nhạc này nên ngay tức khắc đã chạy đi tìm bài cho Cố Thần cũng đồng thời đưa cho Cố Thần một bản nhạc: “Nhạc đệm của game này cậu hát đi, cố gắng mà luyện tập, người hát cho game không phải kẻ xấu gì đâu. Tôi sẽ thu xếp cho cậu một cuộc hẹn ở phòng thu, đến lúc đó hai người cùng hát với nhau nha.”

Sương hoa rơi đây là người mang Cố Thần vào giới này, kịch truyền thanh chỉ là sở thích của cô còn nghề thật sự của cô lại là chế tác âm nhạc. Sau khi tìm thấy bảo bối Cố Thần này, Sương hoa rơi đây đã rất mãn nguyện mà lôi kéo Cố Thần vào những bộ kịch truyền thanh yêu thích của mình và do bản thân mình tạo nên. Về sau khi biết Cố Thần chỉ dựa vào tiền lương dịch giả mà nuôi sống bản thân, lại phát hiện ra thiên phú về âm nhạc của Cố Thần cũng rất tốt nên đã tìm cho Cố Thần lồng tiếng một vài game, vốn liếng các loại trong lồng tiếng game và việc sử dụng giọng hát hay đôi lúc còn giúp Cố Thần diễn trò để kiếm thêm một khoản tiền thu nhập nữa. Nếu không phải sau khi ba mẹ mất đi Cố Thần vẫn chưa bình phục lại, không thể giao tiếp với người khác được thì Sương hoa rơi đây đã biến Cố Thần trở thành người dưới cánh bảo hộ của mình.

Cố Thần giữ bài hát đã chuẩn bị mấy ngày liền, trước Tết Nguyên tiêu một ngày cậu để lại cho Cận Lập một mảnh giấy rồi khoác áo khoác, quàng khăn cổ ra khỏi nhà. Mùa đông đã muốn đi rồi nhưng ở bên ngoài vẫn còn se se lạnh, Cố Thần đem khăn quàng cổ quấn chặt một tí ngăn không cho gió thổi vào miệng, vào mũi. Cậu đứng đợi ở gần trạm xe bus một lúc sau đó nhanh chóng bước vào xe để đến phòng thu, tìm ngồi ở một chỗ phía sau, đôi mắt đen nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn vào những tia nắng mùa đông bên ngoài.

Ngay lúc đó, Cận Lập đưa xe vào garage, trong đầu lại xuất hiện bóng dáng đang đứng đợi ở trạm xe bus.

Cậu nhóc ban nãy sao lại giống với cậu em trai mà anh bị mẹ bắt ép chăm sóc nhỉ? Cậu nhóc đó lại dám ra ngoài? Đi đâu chứ? Nhập học hay sao?

Nhớ đến lời dặn dò của mẹ Cận muốn bản thân mình đưa Cố Thần đến trường, Cận Lập đã thấy đau đầu rồi. Bởi vì bỗng nhiên anh phát hiện ra bản thân mình còn chưa lưu số di động của Cố Thần, mẹ Cận mà biết được chắc chắn sẽ lại cần nhân.

Cận Lập đau nhức cả đầu*, rút chìa khóa xe ra mà lên lầu. Vừa mở cửa ra, Cận Lập có cảm giác dường như trong phòng thiếu mất thứ gì đó. Không có mùi cơm thơm lừng, không có thức ăn đầy bàn, không có cậu thiếu niên hay ngồi cạnh bàn luôn.

(Nguyên văn là Nhất cá đầu lưỡng cá đại, ý chỉ trạng thái đau đầu nhức óc khi sự việc quá mức phiền toái, không có cách nào giải quyết).

Cậu nhóc ban nãy quả nhiên là Cố Thần.

Cận Lập thấy hình như ở trên bàn có một tờ giấy, bước nhanh đến đó cầm mảnh giấy lên, mới đưa mảnh giấy lên thì nét chữ thanh mảnh phía trên đã nhanh chóng đập vào mắt anh. Đúng rồi, mẹ anh từng bảo thằng nhóc đó là học sinh ưu tú, nhìn chữ viết này là biết được ngay.

Tin nhắn của Cố Thần rất đơn giản, ý chính là cậu có việc phải ra ngoài một chuyến, có thể đến tận tối muộn mới trở về. Vậy nên cơm trưa với cơm tối Cận Lập phải tự mình làm đi.

Nếu không phải tại nhóc kia làm cơm mà ngày nào anh cũng được ăn sơn hào hải vị ư? Cận Lập trừng mắt nhìn mảnh giấy kia một lúc lâu, đang muốn chửi thề trong lòng mấy câu thì đột nhiên bụng sôi lên.

Cận Lập: “...”

Cận Lập lén lút cất mảnh giấy vào trong túi, xoay người ra bên ngoài ăn cơm.

Thức ăn của nhà hàng đã được mang tới, Cận Lập gấp lấy một đĩa, hình như hơi mặn, lại ăn một món khác thì dường như nguyên liệu không được tươi non, đến đĩa thứ ba thì mùi dầu quá nồng khiến anh không muốn ăn nữa. Cận Lập nghĩ rằng bản thân mình đã bị ám rồi, vậy mà bây giờ chỉ nhớ được thức ăn Cố Thần làm hằng ngày.

Những thứ đó không phải món hiếm lạ gì nhưng cách chọn nguyên liệu nấu ăn lại rất tươi ngon, mùi vị không đậm cũng chẳng nhạt, rất ổn. Trong canh không có vị của bột ngọt, mà là mùi vị tự nhiên của xương hầm.

Chắc nhóc đó không bỏ thuốc mê hồn vào trong thức ăn đâu ha?

Cận Lập ăn hết cái thứ ‘sơn hào hải vị’ nhạt như nước ốc kia, sắc mặt không tốt mà quay về công ty làm việc. Cả một buổi chiều trong công ty của Cận Lập đều bị bao phủ bởi một tầng áp suất thấp rất đáng sợ.

Thời điểm tan tầm đã đến, Cận Lập đang nghĩ có nên cho mọi người ở lại cùng tăng ca với mình rồi ra ngoài tìm chỗ ăn luôn thì di động bỗng nhiên keng một tiếng nhắc nhở.

Cận Lập nhanh chóng lấy di động ra.

Đợi cho đến khi thấy rõ bài post trên weibo ở trước mặt thì Cận Lập đã cảm nhận được mỗi tế bào trên cơ thể mình đều đang phấn khích mà nhảy múa —

Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Một bài hát mới, tặng cho những người yêu mến tôi.

!!!!!!

A a a a a a Thụy Thần đăng bài hát mới kìa!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thần Thần: Một bài hát mới dành tặng cho những người yêu mến tôi.

Cẩm Lý: A a a a a a a a hàng hiếm của tôi, tôi muốn nói rằng, tôi yêu cậu a a a a a a a.

Thần Thần: ...

5. Chương 5: Cọ Xát

Ngày hôm sau Cổ Thần lặng yên mà chú ý đến nhạc chuông của Cận Lập. Lúc ăn cơm giữa trưa thì nhạc chuông di động của Cận Lập vang lên, Cổ Thần ngừng một chút sau đó rất bình tĩnh mà tiếp tục ăn.

Quả nhiên nhạc chuông của Cận Lập từ ‘Lặng lẽ’ đã đổi thành ‘Theo gió’ rồi, nhạc do Trương hoa rơi đầy chọn hay thật, trước đó người ta lặng yên mà yêu thầm sau đó lại thả nhiên độ lượng mà buông tay. Tuy nội dung chính không tương đồng nhưng cả hai bài hát đều là những bản nhạc trữ tình dịu êm. Đường nhiên Cận Lập cũng thích loại nhạc này, nếu không anh sẽ không chọn một bài hát còn xưa hơn cả ‘Lặng lẽ’ để làm nhạc chuông trong hàng vạn bài hát khác đâu.

Cổ Thần xác nhận được Cận Lập là fan của mình thì cảm giác có hơi vi diệu một tẹo.

Mỗi lần thấy fan điên cuồng gửi bình luận nói thích cậu ở trên mạng, cậu lại có một loại cảm giác không chân thật. Như thể thế giới của mình cùng thế giới bên ngoài cách nhau bởi một tầng lưới mỏng ấy, cậu chỉ có thể đứng phía sau lớp lưới đó mà lặng lẽ quan sát người ở bên kia huyền ảo không ngớt còn bản thân mình thì lại chẳng thể đến gần. Mỗi khi nhìn thấy bạn bè thân thích nói xấu mình cậu cũng chỉ xem hết một lượt những gì họ nói, giữa những hàng chữ ác ý của đối phương dường như cũng bị ngăn cách bởi một lớp lưới như thế.

Mà cũng có khi Cổ Thần lại thấy những lời nói ác ý kia lại dễ dàng xuyên qua màng lưới mỏng manh hơn so với những lời bay bổng. Đối với nhóm người đuổi theo nói xấu mình mãi không dứt thì trong lòng bỗng nhiên xuất hiện chút cảm giác biết ơn kì lạ. Cảm giác biết ơn kia tựa như con dao nhọn phá thủng cái lưới không lồ khiến đôi lúc cậu có thể tiếp xúc được với một thế giới tươi đẹp, thậm chí đôi lúc còn muốn đưa tay đón nhận lưới dao sắc nhọn kia, xem thử bản thân mình vẫn còn cảm giác hay không, vẫn sẽ chảy máu được đúng không.

Cổ Thần đã ăn trưa xong định trở về phòng thì Cận Lập cũng nói chuyện điện thoại xong. Cận Lập chậm rãi lên tiếng: “Tiểu Thần, đêm nay không ra ngoài đúng không?”

Chẳng biết sao mà Cổ Thần lại nghe thấy trong lời nói của Cận Lập có chút không vui. Cậu hơi ngờ vực nhưng vẫn lắc đầu: “Không cần.”

Cận Lập nói: “Hôm nay Nguyên tiêu, mẹ bảo anh mang cậu về nhà ăn cơm.” Giọng điệu của Cận Lập có hơi mất tự nhiên, “Đúng rồi, cho anh biết số điện thoại của cậu đi.”

Cổ Thần ngoan ngoãn đọc một dãy số ra.

Cận Lập nhập dãy số vào, nhấn lưu lại sau đó gọi thử.

Cổ Thần nghe thấy tiếng chuông mặc định vang lên từ trong phòng, là loại lúc mua điện thoại được cài sẵn vào. Cổ Thần ngây ra một lúc lâu mới phản ứng lại, Cận Lập gọi số của cậu rồi nói: “Anh về phòng trước đây.”

“Nhớ phải lưu số của anh thật kỹ, sau này có chuyện gì thì có thể gọi cho anh.” Cận Lập dặn dò xong lại hỏi, “Khi nào thì cậu khai giảng? Đến lúc đó anh đưa cậu đi.”

Cổ Thần hơi suy nghĩ chút, lập tức hiểu ra. Vì đêm nay phải về nhà họ Cận, Cận Lập mới nhớ đến việc này, chắc chắn là do mẹ Cận giao cho, nếu Cận Lập không làm tốt thì sẽ không qua khỏi cửa ải này được. Cổ Thần nói: “Khoa của tụi tui khai giảng có hơi trễ, mai mới khai giảng.”

Cận Lập gật đầu, ra về mình đã nhớ kỹ rồi, xoay người lại gọi cho thư ký nhờ sắp xếp lịch chữa ra một khoảng trống vào sáng mai.

Cổ Thần dừng lại trước cửa phòng một chút, nghe Cận Lập nhờ thư ký để trống nửa ngày mai cho mình, mi mắt hơi nhắm lại sau đó lại mở ra, vẫn bình tĩnh không một chút gợn sóng như lúc thường ngày. Cậu vào phòng khóa cửa lại, tìm di động của mình, nhìn dãy số hiện lên màn hình một lúc lâu mới lưu lại để tên là “Cận Lập”.

Chỉ là một người liên lạc mới chẳng còn thông tin gì khác nữa.

Cố Thần đặt di động xuống sau đó lại thấy hơi buồn ngủ, đang định thay quần áo ngủ rồi đi ngủ trưa thì cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ khiến cậu tỉnh giấc. Phòng này cách âm rất tốt, chỉ trừ tiếng gõ cửa ra thì chẳng nghe được người bên ngoài đang gọi gì, Cố Thần mang bộ đồ đã cởi được một nửa mặc lại rồi đi mở cửa.

Người bên ngoài đương nhiên là Cận Lập rồi. Cận Lập nói: “Mẹ muốn anh đi mua một chút đồ ăn tươi ngon đến mà anh thì không biết phải chọn lựa thế nào, cậu đi chọn với anh đi.”

Cố Thần cố gắng nén cơn buồn ngủ xuống để ra ngoài với Cận Lập. Nhưng thật đáng tiếc, có đôi lúc cố gắng cũng chẳng được ích gì, cậu mới ngồi trên xe có bao lâu đâu mà đã gục trên ghế ngủ thiếp đi. Lúc chợt tỉnh lại thì trong xe đã mở những bản nhạc êm ái còn đầu cậu hình như đang tựa vào một thứ gì đó ấm áp.

Cố Thần ngẩng người ra, chưa phản ứng lại kịp. Qua một lúc lâu cậu bỗng nhiên đỏ mặt, rời khỏi vai của Cận Lập, buồn bực mà lên tiếng: “Xin lỗi.”

Cận Lập cắt di động ở trong tay đi, giọng nói có chút trách cứ: “Hôm qua ra ngoài chơi mệt mỏi, tối về còn lén lút lên mạng không chịu đi ngủ đúng không?”

Cố Thần không nói gì chỉ lắc đầu.

Cận Lập tưởng rằng Cố Thần đang chột dạ không lên tiếng mới sùng sộ lên nói: “Về đến nhà anh sẽ cắt đứt dây mạng ở phòng cậu.”

Cố Thần vẫn không lên tiếng.

Trao đổi không thành công làm Cận Lập hơi không vui. Cố Thần ngủ hơn ba tiếng trên xe thì anh cũng để tài xế lái xe vòng quanh hơn ba tiếng còn mình thì lướt weibo của Thụy Thần. Thấy có người khen Thụy Thần thì cộng điểm, thấy có bình luận khen bài hát tuyệt vời thì đưa thưởng, thấy có người ném đá Thụy Thần thì xông lên mắng đến đất trời mịt mù. Đợi cho đến lúc anh xem hết mấy ngàn bình luận trong weibo của Thụy Thần thì mới phát hiện ra ‘giờ ngủ trưa’ của nhóc Cố Thần này cũng dài ghê.

Không ngờ nhóc con ngoan ngoãn hay nghe lời này lại có lực tự chủ kém đến vậy.

Cận Lập hiểu được lý do vì sao Cố Thần lại như vậy nên lúc xuống xe đã khuyên bảo dạy dỗ cậu cả một đường. Đến lúc đứng trước cổng lớn của siêu thị mới cảm thấy miệng có hơi khô khốc, bình tâm lại trừng mắt nghe những gì mình nói với Cố Thần.

Cố Thần thấy được cơn giận trong mắt của Cận Lập, gương đôi mắt đen láy lên đối diện với mắt Cận Lập. Cậu đối mặt với ánh mắt giận dữ của Cận Lập, ngần ngừ ở tại chỗ trong giây lát rồi mới mở miệng nói: “Cảm ơn.”

Thấy được trên mặt Cố Thần viết rành rành dòng chữ “Anh là người tốt”, Cận Lập cảm thấy máu trong người mình đang tuôn ra xối xả, một mạch dài đến mức làm mình sắp chầu trời luôn. Anh trừng mắt liếc nhìn Cố Thần một cái: “Được rồi, đi chọn đồ ăn đi kìa. Cậu ngủ một giấc hết ba tiếng đồng hồ, nếu không về nhanh thì bỏ lỡ giờ cơm mất.”

Cố Thần ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Cận Lập đẩy xe đi chọn thức ăn cho mẹ Cận.

Cơm tối ăn ở nhà họ Cận, mẹ Cận vẫn luôn miệng hỏi Cố Thần ở nhà Cận Lập có gì chưa quen không, đợi cho đến lúc phát hiện Cố Thần chỉ trả lời mấy câu như “Rất thích”, “Tốt lắm” mới quay sang Cận Lập, sấn sổ mà hỏi đến. Cận Lập cố gắng đáp lời hết, thấy mẹ đại nhân nhà mình có chút không vừa ý, nhanh trí kịp thời đi đổi khách thành chủ mà đến tố cáo tội trạng của Cố Thần, cũng bày ra dáng vẻ mình đã dạy dỗ lại Cố Thần cả một đường rồi.

Cố Thần: “...”

Mẹ Cận quả nhiên rất bất công, nghe thấy lời của Cận Lập xong thì không vừa ý mà mắng: “Đứa trẻ nào mà chẳng thích chơi chứ? Khó thấy được lúc Tiểu Thần muốn chơi đùa mà lại đi mắng Tiểu Thần làm gì? Mẹ bảo mày trông nom Tiểu Thần thì mày trông nom như vậy đó hả? Buổi tối Tiểu Thần muốn chơi máy tính thì làm sao chứ, lúc bé mày còn trốn học đi chơi game với người ta nữa kìa! Lúc đó còn bị chủ nhiệm của lớp mày bắt được, hôm họp phụ huynh còn điểm danh phê bình mẹ không chăm mày tốt nữa đây này. Đó là ngày mất mặt nhất đời mẹ mày đấy!”

Cận Lập: “...”

Cố Thần: “...”

Cố Thần âm thầm nhìn về phía Cận Lập, không nghĩ rằng hồi đó Cận Lập cũng có lúc nghịch phá như vậy, dù sao thì bây giờ trông Cận Lập rất trưởng thành mà.

Mẹ Cận thấy vẻ mặt Cố Thần có tí tò mò, ăn tối xong thì kéo Cố Thần ra kể hết mọi chuyện xấu thời niên thiếu của Cận Lập. Cố Thần vừa chú ý nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Cận Lập vừa chăm chú lắng nghe, cảm thấy anh chàng Cận Lập này dường như thay đổi để trở nên tốt đẹp hơn.

Ngày xưa liều lĩnh xác xược như vậy, bây giờ đã trở nên tốt hơn rồi.

Cận Lập thấy mẹ Cận sắp cho Cố Thần xem mấy tấm hình mình trần truồng lúc bé mới nhìn xuống đồng hồ sau đó nghiêng răng lên tiếng: “Thời gian không còn sớm nữa, tụi con phải về rồi, mai Tiểu Thần còn phải đi học nữa.”

Nghe thấy Cố Thần phải dự lễ khai giảng, mẹ Cận chỉ có thể luyến tiếc không rời mà tiễn họ ra cửa.

Trên đường về, Cố Thần lại thiếp đi.

Lúc xuống xe Cận Lập không gọi Cố Thần dậy được đành nhận mệnh ôm Cố Thần lên lầu. So với lúc bình thường thì thiếu niên khi đang ngủ còn dịu ngoan hơn, cảm nhận được sự tồn tại của nguồn nhiệt thì cẩn thận mà rúc rúc vào lồng ngực của anh. Áo sơ mi ở trước ngực của Cận Lập bị cái đầu xù xù kia cọ cọ vào, phát sinh ra loại cảm giác kì lạ không thốt được tên. Anh cúi đầu nhìn thấy thiếu niên đang ngủ rất say, dù cho lúc ngủ thì vẻ mặt với khóe miệng cũng chùng xuống, tựa như khi đang ở trong mộng cũng không muốn mỉm cười.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì bỗng nhiên Cận Lập nhận ra dường như Cố Thần không hay cười.

Cận Lập bế Cố Thần lên phòng, cẩn thận mà thả Cố Thần lên giường. Anh đang định đắp chăn cho Cố Thần thật cẩn thận thì bỗng nhiên bị Cố Thần ôm lấy, cảm giác mềm mại ấm áp này làm lông tóc trên người anh đều muốn nổ tung.

Cố Thần không xem xét gì, thân thể mảnh khảnh cọ tới cọ lui lên người Cận Lập, hết như đang kiểm tra tư thế thoải mái nhất, cậu không biết được rằng hành động đó đối với người khác chính là tra tấn.

Nhận thấy cơ thể mình đã xảy ra biến hóa, đầu Cận Lập trống rỗng.

‘Cá chép’ nhỏ của anh anh anh anh anh bị bị bị bị bị bị Cố Thần cọ cọ cọ cọ cọ cọ đến mức cứng cứng cứng cứng cứng rồi ư?

Cọ cọ cọ cọ cọ cọ cọ đến cứng cứng cứng cứng cứng cứng cứng cứng cứng cứng chứ chứ chứ chứ chứ chứ?

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cẩm Lý: Đại đại đại đại đại đại thần, tôi bị một đứa trẻ cọ cọ cọ cọ cọ cọ đến cứng cứng cứng cứng luôn đó.

Thần Thần: Ồ.

Thần Thần: Một đứa trẻ.

Thần Thần: Nhẹ thì ba năm, nặng nhất đi tù ‘mọt gông’ nhé!

6. Chương 6: Xong Đời Rồi

Lúc Cố Thần tỉnh dậy thì đã sắp mười hai giờ rồi, cậu mở mắt ra phát hiện mình đang nằm trên giường ở nhà Cận Lập, lập tức hoảng hồn vô lấy di động mở công cụ liên lạc ra xem.

Nhóm bạn thân thì vẫn náo nhiệt như ngày nào. Lúc Cố Thần gửi qua một câu “Chào buổi tối” thì tức khắc được mọi người vây quanh kể ra chuyện thú vị của hôm nay cho cậu nghe —

Sương hoa rơi đây: Thụy Thụy, hôm nay có người trả lời hết mấy ngàn bình luận trong bài post ca khúc mới của cậu trên weibo đó.

Trúng cá muối đã trở thành cá muối: Đúng thế, chẳng phải cậu đã khóa bình luận rồi sao? Người đó còn rất thuận tay mà đem tất cả bình luận khen ngợi cậu đều cộng điểm hết! Tui nhìn thấy còn sợ đến ngáy người nữa là!

KAN: Người đó chính là người đạo trước đã cho cậu bao lì xì đỏ thắm Cẩm lý lý lý lý lý đó, là nam còn ở cùng một thành phố với cậu nữa.

Tiểu Bạch hồng trắng: Này nói xem, sao cậu quen biết người này thế? Không lẽ cậu đã từng gặp qua người ta sao?

KAN: ... Lời giới thiệu trên weibo của người đó đề là Lý Lý viết.

Cố Thần không chen vào nói được câu nào, nhấn tìm weibo Cẩm lý lý lý lý lý, thấy trong weibo của đối phương thật sự để là nam lại còn ở cùng một thành phố với cậu. Cậu nhìn trang chủ weibo của Cẩm lý lý lý lý lý, quả nhiên phía trên chỉ toàn là những câu trả lời cho bài post ca khúc mới trên weibo của cậu, bình luận ở khắp mọi nơi trong màn hình. Lại lướt mắt xuống nhìn lượng người theo dõi của đối phương, thế mà là không ư! Trong danh sách này chỉ theo dõi có một người duy nhất: Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh.

Bây giờ Cố Thần mới phát hiện ra rằng tên của Cẩm lý lý lý lý lý là đặt theo tên weibo của mình. Ánh mắt của cậu dừng lại một chút, nhìn đến hai chữ “Theo dõi” kia mà nhấn vào.

Cố Thần đang muốn tắt weibo đi thì nhận được tận ba tin nhắn của Cẩm lý lý lý lý lý —

Cẩm lý lý lý lý lý: A a a a a a a a a a

Cẩm lý lý lý lý lý: A a a a a a a a a a

Cẩm lý lý lý lý lý: A a a a a a a a a a

Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Tây Hồ mỹ cảnh, những ngày tháng ba? (Câu gốc là Tây Hồ mỹ cảnh tam nguyệt thiên, mình tham khảo ở đây, ai thích có thể vào xem nhé)

Cho dù trong lời nói có ý đùa giỡn nhưng trên mặt Cố Thần vẫn không lộ chút biểu cảm nào. So với Cẩm lý lý lý lý lý đang kích động đây thì ý nghĩ “Theo dõi người ấy” được bật ra đã là rất hiếm thấy đối với Cố Thần rồi.

Cẩm lý lý lý lý lý: A a a a a a Đại đại tôi rất yêu cậu, yêu cả mỗi bài hát cậu hát mỗi vở kịch cậu lồng.

Cố Thần: “...”

Cẩm lý lý lý lý lý: Tôi không thể thêm bạn tốt được. Đây là số liên lạc của tôi 13142333333 nếu được thì Đại đại nhớ liếc qua xem một chút nhé!

Cố Thần mở công cụ liên lạc ra tìm số liên lạc của Cẩm lý lý lý lý lý sau đó thêm bạn tốt với đối phương. Ngay lập tức Cẩm lý lý lý lý lý liền gửi bình luận ‘tán công’, thổ lộ với ca ngợi nhiệt tình, đem mỗi bài hát Cố Thần hát, mỗi vở kịch Cố Thần lồng đều nói qua hết một lượt, trông có vẻ rất phấn khích.

Cố Thần chưa từng thêm bạn tốt với fan, còn chưa thích ứng được sự nhiệt tình này. Cậu nằm xuống, thấy Cẩm lý lý lý lý lý vẫn đang gửi bình luận, dần dần có hơi buồn ngủ, ngáp một cái sau đó nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau Cố Thần tỉnh giấc trước, cậu làm bữa sáng xong thấy Cận Lập còn chưa thức thì ra ngoài đến trường trước.

Chỗ ở của Cận Lập rất gần với đại học Hoa Đông, chỉ cần đi bộ hơn mười phút là thấy được cổng trường. Cố Thần chậm rãi đi dưới bóng râm của cây xanh ven đường, suy nghĩ nhẹ trôi đầu đầu nên không thấy được có người đang đứng trước cửa trường học chờ cậu.

Đó là một nam sinh cao gầy, mang kính không gọng, đối phương vừa thấy đã nhanh chóng chạy đến, nắm lấy tay Cố Thần thật chặt nói: “Tiểu Thần, rất xin lỗi. Tôi không biết mẹ tôi sẽ đến tìm cậu...”

Cố Thần sững sốt, tinh thần nhanh chóng được phục hồi, mắt nhìn vào nam sinh cao gầy nọ. Đây là bạn cùng phòng của cậu tên là Kỷ Hựu Hoa, từng có một khoảng thời gian hẩn theo đuổi cậu không dứt rầm rộ đến độ cả khoa đều biết cả, còn làm kinh động đến người thân trong nhà hẩn nữa.

Cố Thần tử mĩ ngấm lại một lúc, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt tức giận của mẹ Kỷ Hựu Hoa cùng với những lời mắng chửi cay nghiệt. Dường như lúc bà giở giọng chửi rửa ba mẹ cậu, cậu đã hất thẳng ly nước vào mặt của đối phương khiến lớp phấn trang điểm trên mặt bà ta trôi hết cả.

Đó cũng chẳng phải chuyện làm người khác vui vẻ gì.

Cố Thần lặng yên nhìn Kỷ Hựu Hoa một chốc, tránh khỏi tay Kỷ Hựu Hoa rồi tiếp tục đi đến cổng trường. Xung quanh đây đã tụ tập khá nhiều người, đều là có ý hoặc vô tình nhìn về phía họ.

Kỷ Hựu Hoa thấy Cố Thần không thêm để ý đến mình, hẩn nghĩ rằng Cố Thần đang giận dỗi mình đây, tựa như mất thăng bằng mà ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống nền bê tông, lớn giọng hét lên: “Tiểu Thần, cậu tha thứ cho tôi đi!”

Cố Thần nhú chặt mày.

Hiện nay có nhiều người kì lạ lắm, luôn nghĩ rằng mình chỉ cần khê cần môi đi đánh cước mặt mũi mình, ném đi tự tôn của mình, khiến cho người ta liếc mắt nhìn mình đã là sự cố gắng kiên trì thật cao cả, đã là sự hy sinh thật vĩ đại rồi, hoàn toàn không nghĩ rằng người ta có chịu nhận mặt mũi, tự tôn của mình hay không.

Cố Thần nhấc chân rời đi không chút do dự nào.

Kỷ Hựu Hoa ôm lấy cổ chân phải của Cố Thần: “Tiểu Thần!”

Cái ôm này khiến tóc gáy trên người Cố Thần dựng thẳng cả lên. Thể chất của cậu vốn yếu ớt, sức lực lại không mạnh bằng Kỷ Hựu Hoa, bị ôm chặt lấy chân phải cũng không thể cử động được nữa. Cảm giác ghê tởm với buồn nôn cùng trời dậy làm Cố Thần chỉ muốn nâng chân trái lên đá về phía của Kỷ Hựu Hoa thôi.

Kết quả lúc Cố Thần đang muốn thực hiện hành động đó thì có một người cũng vội vã xông đến, dường như một cú này làm tên mặt dày bám dính Kỷ Hựu Hoa kia bị đá văng. Không đợi đến lúc Cố Thần thấy rõ được diện mạo của người đá thì giọng nói của đối phương đã từ trên truyền đến: “Không sao chứ?”

Cố Thần nhận ra giọng nói của đối phương, ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt đã có chút quen thuộc kia.

Cận Lập.

Cố Thần buồn bực lên tiếng: “Cảm ơn.”

Rốt cuộc Cận Lập cũng hiểu được rằng vì sao mẹ Cận lại bắt anh phải đưa Cố Thần đến trường rồi. Tại sao một người đã lớn như vậy rồi còn bắt phải đưa đi học, thì ra là do trong trường này có kẻ cận bã thích bám đuôi! Bộ dạng của Cố Thần rất đẹp, người lại trầm tĩnh yên lặng, rất dễ lôi kéo đến một vài tên cận bã không biết xấu hổ!

Lòng Cận Lập phần nộ trào dâng, đập hai chân của Kỷ Hựu Hoa một cái, âm trầm mà cảnh cáo: “Lại để tôi thấy được cậu xuất hiện trước mặt Tiểu Thần lần nào nữa thì đừng trách tôi không khách khí.”

Cận Lập liếc mắt nhìn người xung quanh một cái rồi đưa Cố Thần vào trường, cùng báo danh với Cố Thần lại đi tìm thầy hướng dẫn hỏi thăm chuyện gia đình nhà Kỷ Hựu Hoa, sau đó mới ‘nhẹ nhàng’ mà tố cáo tội trạng.

Rõ ràng giọng điệu của Cận Lập rất ôn hòa thậm chí trên mặt còn nở nụ cười nhưng chẳng hiểu sao hai chân thầy hướng dẫn lại phát run, ngay cả nụ cười hời hợt cũng sắp cứng đờ ra, nhiều lần tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không để chuyện này phát sinh thêm lần nào nữa.

Cận Lập hỏi rõ xem hôm nay có việc gì không rồi lấy đi hai tờ thời khóa biểu trên bàn của thầy hướng dẫn sau đó dắt Cố Thần ra ngoài.

Cố Thần nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình, lại nhìn bóng lưng vững chãi của Cận Lập, cậu lặng lẽ không lên tiếng mà theo sau Cận Lập.

Cận Lập lái xe đến đây, anh nhìn giờ rồi nhanh chóng nhét Cố Thần lên xe đưa đến công ty của mình. Tiện tay ném một cái notebook sang cho Cố Thần để Cố Thần ngồi một chỗ chơi đùa: “Giữa trưa anh lại đến mang cậu đi ăn cơm.”

Cố Thần ngẩn người, không nói gì cả, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ Cận Lập đã chỉ định. Cậu không có gì để xem, không thích xem thông tin tám chuyện cho lắm, không thích xem phim cũng chẳng mê chơi game, mở máy tính thấy được màn hình trắng kia thì có hơi mệt, từ từ tựa lưng vào ghế dựa một lúc rồi lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Cận Lập vội hoàn tất mọi công việc của mình, dành chút thời gian ngó qua Cố Thần thì thấy Cố Thần lại đang ngủ! Anh nhớ tới quá trình bế Cố Thần lên giường đêm qua, da đầu tê rần, định bụng bảo trợ lý vào bế đến phòng nghỉ giúp. Lời định thốt ra bên miệng thì Cận Lập lại như theo bản năng mà bài xích người khác bế Cố Thần.

Anh không tin việc quái lạ này! Cận Lập buông bút trong tay ra, khẽ cắn môi đi đến bế Cố Thần lên, lách người tiến vào cửa phòng nghỉ đang khép hờ. Đợi đến lúc đi vào vừa tính dùng vai giữ cửa thì cửa bỗng nhiên đóng lại, tim Cận Lập không hiểu sao lại đập loạn như trật đi vài nhịp.

Cận Lập nhắm khuôn mặt lúc ngủ không hề để phòng ai của Cố Thần, lông mi dài, mũi cao lại nhìn xuống môi — môi hơi mỏng, màu sắc khá đẹp, chắc chắn là rất mềm. Nhìn xuống dưới nữa, bởi vì làn da ở cổ trắng ngần tinh tế khiến hầu kết – biểu tượng cho sự nam tính mới nhìn qua thôi cũng thanh tú đến lạ lùng.

Nhớ đến từng có kẻ cặn bã thích bám đuôi quấy rối Cố Thần thì Cận Lập rất rất tức giận, đặt khuỷu tay của Cố Thần lên rồi khom người bế lấy Cố Thần đặt lên giường trong phòng nghỉ.

Cận Lập khom lưng xuống thì cách Cố Thần một khoảng rất gần, có thể ngửi thấy mùi hương trong trẻo mê người trên người Cố Thần. Cận Lập ngờ ngác đến xuất thần, đợi đến lúc anh phản ứng lại thì mới phát hiện ra bản thân mình đã nằm bên Cố Thần rồi, Cố Thần thì lại kê sát vào lồng ngực của anh.

Thân hình dẻo dai xinh đẹp kia là thứ khiến máu trên người Cận Lập muốn đông cứng lại.

Cận Lập trốn chạy mà nhảy khỏi giường vào WC, dường như ‘cá chép nhỏ’ rất có tinh thần mà ngẩng cao đầu hết như đang đòi hỏi được chăm sóc.

A a a a a a lẽ nào anh thật sự bị trúng tà????!!!

Anh là trai thẳng thuần khiết 24K mà mà mà!

Làm sao mà anh lại có thể nghĩ rằng muốn cùng người đồng giới làm tình chứ?

Trong đầu Cận Lập tưởng tượng đến cảnh hôn môi với Cố Thần, rất nỗ lực mà khiến bản thân mình cảm thấy phản cảm và chống đối lại hành vi thân mật như trao đổi nước bọt với người đồng giới.

Nhưng hình ảnh kia quá sâu sắc khiến Cận Lập không thể bình tĩnh được, ngược lại còn làm cho anh cảm thấy rằng càng lúc càng nóng đi càng lúc càng nóng đi —

Hôm nay!

Coi như xong rồi!!!!!!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cầm Lý: A a a a a Đại đại tôi xong đời rồi. Tôi bị người ta cọ thì cương lên à, lúc nào cũng như vậy hết a a a a.

Thần Thần: ... Chú cảnh sát ơi con muốn báo án.

7. Chương 7: Đoạn Phim Ngắn

Cố Thần chợt nhận ra, sau khi khai giảng công việc của Cận Lập bọn bề bề hơn, cậu khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cậu không thích cùng người khác thân mật cho lắm, sau khi khai giảng có thể giải quyết ba bữa cơm bằng nhà ăn, ở nhà Cận Lập cậu cũng lười nấu cơm vì thế sẽ không chạm mặt Cận Lập. Lúc này đây sự thân thiết giữa hai người như nhanh chóng tiêu biến thành một khoảng trống.

Cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, Cố Thần rất cần giấc ngủ mặc dù nếu đem đi so sánh với lúc cậu tỉnh táo thì ngủ đã chiếm gấp bội rồi, cậu tìm được mấy phòng tự học phù hợp có thể được chợp mắt ngủ trưa một lúc, người khá nhiều không dễ bị kẻ khác quấy rầy. Đôi lúc không có tiết cả nửa ngày, cậu sẽ về thẳng nhà Cận Lập để ngủ.

Bác sĩ nói cậu có thể phối hợp với người nhà để từ từ kiểm soát thời gian ngủ lại, ít nhất thì có thể giữ bản thân tỉnh táo một khoảng thời gian rồi ngủ một khoảng thời gian nhưng cậu không có người nhà hay bạn bè như vậy, cũng chẳng thể tùy ý nói cho nhóm bạn thân biết được tình hình này, chỉ có thể nhờ chính mình tự điều tiết lại.

Thỉnh thoảng lúc Cố Thần tỉnh dậy sẽ online, luôn luôn nhìn thấy Cẩm lý lý lý lý lý gửi bình luận thổ lộ đến. Sự yêu mến của người này dồi dào quá rồi, ở trên đường thấy được một con chim béo cũng chụp lại rồi gửi qua tán nhảm với cậu nửa ngày hoặc là đang trong lúc hội họp cũng phàn nàn với cậu rằng mấy người ở đây cứ rống vào mic gây ồn xung quanh.

Cố Thần không nói chuyện nhiều nhưng dường như đang thăm dò thói quen sinh hoạt hằng ngày của Cẩm lý lý lý lý lý. Anh là một người luôn tuân theo quy luật đối với nếp sống của mình đồng thời còn rất nhiệt tình hào phóng, trẻ tuổi lại nhiều tiền, chưa có bạn gái nữa.

Cố Thần tỉnh dậy trong phòng tự học, ngoài trời đã sẩm tối rồi, những tia nắng vào cuối đông đầu xuân từ cửa sổ chiếu vào, kể cả tiếng chim hót líu lo cũng trở nên ảm áp một chút. Cố Thần vô thức lấy điện thoại ra, quả nhiên thấy được tin nhắn của Cẩm lý lý lý lý lý —

Cẩm lý lý lý lý lý: Đại thần ơi đại thần Điện cuồng liếm mặt.jpg

Cẩm lý lý lý lý lý: Tôi vừa thấy kịch bản trước cậu nhận đã ra rồi, trên tay cậu còn kịch để lồng không? Ngượng ngùng

Cẩm lý lý lý lý lý: Đại thần không onl sao? Lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại.

Cẩm lý lý lý lý lý: Đại thần, tôi kể cho cậu nghe chuyện này. Hôm nay tôi gặp được một thằng bạn học chung rất lạ lùng, nó vậy mà lại mời tôi đi massage* đó! Cái thân xử nam thuần khiết này của tôi xém chút nữa đã bị lừa đi rồi đấy, cũng may là tôi nhanh trí! Không ngờ ở thành phố T của chúng ta cũng có một nơi như vậy.

(*Nguyên văn là đại bảo kiện, ý chỉ những chỗ hoạt động mại dâm trá hình tiệm massage hay tiệm cắt tóc gì đó. Mình không biết nên để ra sao vì vậy đã đổi thành như thế QAQ)

Cẩm lý lý lý lý lý: Sắp tới giờ cơm rồi, đại thần à cậu ăn cơm chưa? Dạo gần đây cổ họng có hơi khó chịu, trong công ty cứ mở miệng ra là mắng khiến cổ có hơi đau, muốn ăn cũng chẳng ăn ngon miệng được.

Ngủ không tỉnh: Có thể dùng chút lê chưng đường phèn đó. Dùng dao khoét rỗng phần giữa, cho đường phèn vào bên trong rồi mang đi hấp một lúc là được.

Cẩm lý lý lý lý lý: () Đại thần, cuối cùng cậu cũng onl rồi.

Cẩm lý lý lý lý lý: Được lắm, tôi chắc chắn sẽ dùng thử!

Cẩm lý lý lý lý lý: Hình như đại thần rất biết nấu ăn nha Điện cuồng liếm mặt.jpg

Ngủ không tỉnh: Gần đây không nhận kịch.

Cẩm lý lý lý lý lý: Đại thần!!! Nhận kịch mới không? Nhìn tôi nè! Đại thần nhận kịch mới không???

Cẩm lý lý lý lý lý: Đại thần à nhân vật này thật sự rất hợp với cậu đó! Giọng của cậu từ tính quyến rũ như thế này! Rất hấp dẫn! Giống hệt như nhân vật ở trong tưởng tượng của tôi luôn!

Ngủ không tỉnh: ?

Ngủ không tỉnh: Xem kịch bản.

Ngay lập tức, Cẩm lý lý lý lý lý ở bên kia liền gửi cho Cố Thần một tệp tài liệu. Cố Thần chưa từng thêm ai là bạn tốt cả đương nhiên cũng chưa bao giờ tự mình tiếp nhận kịch, cậu cảm thấy bản thân mình rất kỳ quái, tại sao phải thêm Cẩm lý lý lý lý lý thành bạn tốt còn nhận kịch do Cẩm lý lý lý lý lý gửi đến.

Có lẽ do cảm thấy Cẩm lý lý lý lý lý này rất hoạt bát đáng yêu đi?

Cố Thần mở kịch bản ra xem, là một câu chuyện khá ngắn cũng đơn giản nữa, công là một người cực kỳ xuất sắc, mạnh mẽ hoàn mỹ lại rất thâm tình. Nếu so sánh thì thụ hơi lép vế một chút, đúng chuẩn dân thường, thích làm nũng, hình như mỗi một hành động mỗi một cử chỉ đều tồn tại vì tình cảm sâu đậm của công.

Cố Thần chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết được Cẩm lý lý lý lý lý đã chuẩn bị vai nào vì cậu. Cậu ngừng một lát lại nhấn vào khung chat.

Ngủ không tỉnh: Xem xong rồi.

Ngủ không tỉnh: Nhận.

Cẩm lý lý lý lý lý: Tuyệt quá! Cảm ơn đại thần! Tôi đi tìm thụ cho đại thần đây!

Ngủ không tỉnh: Tôi nhận vai thụ chính.

Ngủ không tỉnh: Anh cần tìm công cho tôi mới đúng.

Dường như Cẩm lý lý lý lý lý bị đả kích, qua một lúc lâu mới chíp chíp chíp xuất hiện, cố gắng khuyên bảo gì mà thiết lập của thụ không hợp để cậu lồng, sẽ gây ảnh hưởng đến hình tượng khiến cậu lại lo lắng nữa.

Cố Thần xem hết bình luận của Cẩm lý lý lý lý lý. Có cảm giác tuổi của Cẩm lý lý lý lý lý chắc vẫn hơi nhỏ, nếu không tại sao lại hoạt bát như thế chứ?

Ngủ không tỉnh: Tôi đi ăn đây.

Cố Thần tắt di động ra nhà ăn. Giờ ăn đã qua lâu, người trong nhà ăn cũng vơi dần. Cố Thần gọi một phần thức ăn, ngồi vào bàn ăn cơm. Cơm của nhà ăn cũng thế thôi nhưng lợi ở chỗ là giá khá rẻ lại đỡ tốn thời gian. Cố Thần thông thả ăn xong, vì một mình ra nhà ăn nên lúc về đã trở lại chỗ kia của Cận Lập.

Lúc đến trước cửa nhà của Cận Lập thì Cố Thần trông thấy một cô gái hơn 20 tuổi đang đứng đợi ở cửa. Rõ ràng là đáng vẻ trẻ trung đơn thuần nhưng lại trang điểm dày đặc như trét hồ lên mặt vậy. Dáng người của cô gái này khá nóng bỏng, mùa đông còn chưa qua mà cô ấy đã vận trang phục mùa xuân để lộ ra một mảng ngực trắng ngà.

Cố Thần không biết cô ấy nên lấy chìa khóa ra mở cửa.

Đối phương thấy động tác của Cố Thần thì vẻ mặt có hơi kinh ngạc. Cô ấy giữ lấy Cố Thần hỏi: “Cậu sống ở đây?” Ánh mắt của đối phương nhìn chăm chăm trên người Cố Thần như muốn ăn tươi nuốt sống Cố Thần vậy, “Tại sao cậu lại ở nhà của Cận Lập chứ!”

Cố Thần nhíu mày, im lặng không lên tiếng nhìn cổ tay mình bị giữ chặt. Da của cậu rất dễ đỏ lên, đối phương chỉ cần dùng sức sơ thôi thì cổ tay đã đỏ một mảnh lại còn đau nữa.

Thấy được đối phương còn muốn níu lấy Cố Thần chặt vắn thì một tiếng quát chói tai từ phía sau đối phương truyền đến: “Cô đang làm gì đó?”

Cô gái còn chưa kịp phản ứng thì một cánh tay mạnh mẽ đã kéo tay cô ra giữ lấy Cố Thần chở che sau lưng.

Thấy được khuôn mặt của cô gái thì Cận Lập nhíu mày lại: “Là cô à?”

Cố Thần đã vận chìa khóa mở cửa ra, nghe thấy hình như Cận Lập quen biết đối phương nên trực tiếp đẩy cửa bước vào trong.

Cận Lập chỉ nghe thấy một tiếng ‘cạch’ khê vang lên. Lúc quay đầu thì thấy phía sau đã không còn bóng dáng của Cố Thần, chỉ còn lại một mình mình đứng trước cửa lạnh ngắt.

Cận Lập: “...”

Cô gái bị Cận Lập không chú ý đến thì khê cần môi mắng: “Tôi biết ngay anh là gay mà! Nếu không tại sao lúc trước tôi muốn thân mật với anh một chút thôi thì anh lại chia tay với tôi chứ? Đồ gay giả vờ đi yêu người khác phái, thứ khốn nạn!” Cô gái dùng sức giẫm lên giày cao gót, vừa khóc vừa đi đến thang máy phía bên kia.

Cận Lập đã bất chấp không thèm quan tâm đến cô ấy.

Trong đầu Cận Lập chỉ sót lại một câu —

Đồ gay giả vờ đi yêu người khác phái!

Đồ gay giả vờ!

Đồ gay!

Cận Lập đứng hình ở trước cửa hóng gió một lúc lâu mới xoay người bước vào nhà. Anh vừa mang trái cây mới mua ở dưới lầu đặt lên bàn thì bất chợt nghe thấy tiếng nước rào rào phát ra trong phòng tắm trên hành lang.

Không hiểu vì sao trong lòng Cận Lập lại căng thẳng, nuốt nước bọt xuống, hầu kết cử động lên xuống một chút, làm như không có việc gì mà mở TV lên xem thời sự. Nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mà nhìn sang ánh đèn màu vỏ quýt trên cửa phòng tắm thay vì chăm chú xem về mặt giả nua của chủ tịch hội đồng bảo an Liên hợp quốc.

Đang lúc TV phát tin tức “Một tên trộm ăn cắp kế hoạch viết tay, hy vọng tiền lương mỗi tháng được 3000” thì cửa phòng tắm được mở ra. Cố Thần mặc một bộ đồ ngủ bước ra ngoài, hai cái cúc áo phía trên không được cài kỹ làm lộ ra xương quai xanh tinh tẻ. Đối với ánh mắt của Cận Lập khiến Cố Thần sững sốt một lúc rồi giải thích: “Vòi phun nước trong phòng hình như bị hư rồi.”

Cận Lập kéo ánh mắt đang ngắm xương quai xanh bị lộ ra ngoài của Cố Thần lại, trả lời Cố Thần: “Vậy cậu đừng khóa cửa phòng, anh đi thay cho cậu một cái vòi phun nước mới.”

Cố Thần ngạc nhiên.

Cận Lập thấy được sự ngạc nhiên của Cố Thần mới lên tiếng: “Lúc bé anh thích mang những thứ có thể tháo dỡ phá bỏ hết, còn làm ra vẽ bị phá hủy nữa chứ. Đừng nói đến vòi hoa sen vòi phun nước đến cả cái chuông lớn trong đồng hồ rơi xuống đất anh cũng có thể tháo ra được nữa là.” Cận Lập nở nụ cười với Cố Thần, “Đó là đồ ông sơ của anh để lại, ba với ông nội anh cùng nhau đánh anh một trận, trận đánh đó khiến anh ngoan luôn.”

Cố Thần yên lặng lắng nghe.

Cận Lập sợ bản thân mình lại nhìn chăm chú vào thân thể của Cố Thần nên không nói gì thêm nữa, đến phòng chứa đồ tìm vòi phun nước. Trong phòng chứa đồ nhiều thứ tạp nham, anh tìm cả nửa ngày mới thấy được, đợi đến lúc anh mở cửa phòng Cố Thần thì thấy Cố Thần đã ngủ sâu rồi. Cố Thần đắp kín chăn, chỉ lộ ra vẻ mặt hòa nhã khi thiếp đi.

Cận Lập tháo vòi phun nước đã hỏng ra thay cái mới, mở công tắc dùng thử, xác định rằng có thể sử dụng bình thường mới thu dọn dụng cụ và vòi nước hỏng ra khỏi phòng tắm.

Cận Lập mang hộp dụng cụ bước qua giường của Cố Thần thì thấy chăn đã bị kéo xuống hơn một nửa bên mép giường. Sau đó đặt hộp dụng cụ xuống kéo chăn lên giường giúp Cố Thần. Khi kéo sát vào thì cảm thấy được hơi thở nóng rực của Cố Thần đang lớn vồn trên mặt mình, cả người Cận Lập đều cứng đờ, trợn mắt nhìn môi của Cố Thần trong gang tấc một lúc lâu. Quay đầu nhìn về phía hộp dụng cụ màu xanh đang nằm trên mặt đất, thúc giục bản thân mình mau rời khỏi phòng của Cố Thần cũng như tắt luôn đoạn phim ngắn đang tự động chiếu —

Thợ sửa chữa tở – rym to vào nhà rape thiếu niên ngủ say.avi

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cẩm Lý: Phải làm sao đây, bây giờ trong đầu tôi lúc nào cũng chiếu đoạn phim tôi và cậu ấy.

Thần Thần: Thật đồi trụy.

Cẩm Lý: Đoạn phim ngắn.

Thần Thần: Bóp! Tên biến thái này!.jpg

8. Chương 8: Đề Xuất Nhỏ

Cận Lập thăm hại trở về phòng, trong lòng vẫn cứ rối bời. Cũng không phải anh độc thân hai mươi mấy năm gì, chỉ ít vào thời niên thiếu cũng nhân cơ hội còn đang vui vẻ mà quen qua vài cô bạn gái. Khi đó rất tốt đẹp, chỉ là ngay cả tay của bạn gái anh còn chưa từng được nắm qua thôi. Lúc đó cũng chỉ dựa vào suy nghĩ: “Anh em tốt ai cũng có bạn gái cả sao mình lại không có chứ” mà đi giao du.

Hôm nay người tìm đến anh là một trong mấy cô bạn gái ấy. Cũng vì xem chút nữa bị cô ấy cướp mất nụ hôn đầu nên anh đã không ngần ngại mà chia tay với cô ấy. Xem ra anh với cô ấy còn chưa được phát triển đến trình độ môi chạm môi nữa!

Đến tận bây giờ Cận Lập vẫn chưa đem lý do mình chia tay nói với mấy anh em khác. Dù sao nói ra chắc chắn sẽ bị mấy người đó cười nhạo, đám anh em khổ nạn này của anh rất hay đấu đá với nhau việc ai của được nhiều gái hơn.

Cận Lập nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc không nghĩ được gì mới đi tìm người cầu cứu. Anh xoắn xuýt một chốc cuối cùng cũng đi tìm Thụy Thần – người gần đây ngày nào cũng bị quấy nhiễu: “Đại thần, đại thần, tôi có vấn đề cần thỉnh giáo cậu /(o)/~”

Thụy Thần ở bên kia không có động tĩnh gì.

Cận Lập chăm chú nhìn di động cả buổi trời vẫn không đợi được câu trả lời của Thụy Thần, chỉ đành ngồi lên weibo gửi lên một câu hỏi.

Cẩm lý lý lý lý lý: Nếu tôi nghe kịch nghe đến mức cương lên, bị một thằng nhóc cọ cọ cũng cương lên thì phải chăng tôi cong rồi ư?

Bởi vì Cẩm lý lý lý lý lý thường may mắn được Thụy Thần điểm mặt nên không ít người theo dõi của anh bây giờ dĩ nhiên chưa đi ngủ. Trông thấy Cẩm lý lý lý lý lý tự xưng mình là đàn ông đưa ra câu hỏi như thế tức thì nhiệt huyết dâng trào gửi đáp án cho Cận Lập: Đúng thế. Chắc chắn đúng. Khẳng định là như thế. Cũng đã cong thành vệt Mariana rồi, đừng nên chối từ nữa!

Cận Lập: “...”

Cận Lập lại hỏi một trong những em gái thoát nhìn có vẻ đáng tin cậy: “Nhưng mà tôi không có hứng thú với những người đàn ông khác. Nhìn thấy người nào đó hoặc nghe thấy giọng nói nào đó thì trong đầu hiện đầy hình ảnh của một đoạn phim ngắn. Như thế có sao không?”

Cận Lập đang thấp thỏm chờ câu trả lời thì một cơn sóng bình luận mới và một lượt chia sẻ mới nhấn chìm anh —

Cừu luôn kêu be be: Cầu kể rõ đoạn phim ngắn.

Bình luận phía sau đều là “Xếp hàng theo bên trên”.

Bây giờ Cận Lập mới phát hiện ra rằng, Cừu luôn kêu be be thoát nhìn có vẻ đáng tin cậy kia lại là hậu kỳ có tiếng trong giới. Tuy tác phẩm không nhiều lắm nhưng đều là sản phẩm tốt nhất, cũng có không ít fan.

Dù cho Cận Lập có là kẻ ngốc đi chăng nữa nhưng thấy được nhiều người xếp hàng lướt bình luận như thế anh cũng biết được rằng, các cô ấy đang trêu đùa mình.

Cận Lập đang định tắt weibo thì bỗng nhiên nhớ đến bộ kịch trong tay mình còn chưa có hậu kỳ. Anh nghe xong những bộ kịch mà Cừu luôn kêu be be làm hậu kỳ thì thấy hiệu ứng ớn lạnh thế là gửi tin nhắn qua: Xin chào Đại đại, đây là kế hoạch mới đáng yêu nè! Trong tay tôi có một bộ kịch đang được tiến hành, cô có thể đến làm hậu kỳ cho nó được không?

Cừu luôn kêu be be đang online nên trả lời rất nhanh: Kịch gì?

Cầm lý lý lý lý lý: “Đuổi theo ánh nắng”, là truyện ngắn của mạng Đinh Đinh.

Cừu luôn kêu be be: Anh có bản quyền luôn à? Tui nhớ bình thường đại thần Bạch Dạ không trao bản quyền mà.

Cầm lý lý lý lý lý: Có rồi, đại thần Bạch Dạ còn soạn lại kịch bản với tôi nữa.

Cận Lập mở công cụ liên lạc ra, gửi một tấm ảnh chụp màn hình làm bằng chứng cho Cừu luôn kêu be be.

Cừu luôn kêu be be: !!!!!

Cừu luôn kêu be be: Tui nhận.

Dễ dàng nhận ra Cừu luôn kêu be be rất kích động, liên tục gửi đến nhiều câu trả lời —

Cừu luôn kêu be be: Tìm được CV chưa? Nhất định phải dựa theo hình mẫu nha! Dù sao cũng phải giữ ấn tượng tốt với đại thần Bạch Dạ. Đây chính là vở kịch truyền thanh đầu tiên đại thần Bạch Dạ trao quyền đó, không chừng khi nghe xong đại thần Bạch Dạ cảm thấy hay sẽ trao quyền những bộ truyện khác luôn. Nếu anh không quen CV thì tui giúp anh tìm nhá!

Cầm lý lý lý lý lý: QAQ

Cầm lý lý lý lý lý: Tôi tìm Thụy Thần của chúng ta.

Cừu luôn kêu be be: Thụy Thần không để ý đến anh? Đừng buồn quá, Thụy Thần vẫn luôn không mở weibo.

Cầm lý lý lý lý lý: Có để ý.

Cừu luôn kêu be be: !!!!!

Cầm lý lý lý lý lý: Nhận.

Cừu luôn kêu be be: !!!!!!!!!

Cầm lý lý lý lý lý: Đồng ý.

Cầm lý lý lý lý lý: QAQ

Cừu luôn kêu be be: ...

Cừu luôn kêu be be là fan nảo tàn của đại thần Bạch Dạ đương nhiên cũng có đọc qua “Đuổi theo ánh nắng” rồi. Cô nhớ rõ nhân vật thụ trong “Đuổi theo ánh nắng” thích làm đến thế nào thích bị giày vò ra sao, chưa từng mang Thụy Thần lạnh lùng gắn ghép với hình mẫu như thế.

Nhưng mà —

Cừu luôn kêu be be: Nghĩ lại thì có hơi hóng một tẹo!!!

Cừu luôn kêu be be: Hồi trước Thụy Thần luôn nhần nhịn trầm tính, gặp H thì chỉ ừm ừm a a mấy tiếng rồi trực tiếp bỏ qua mặt người ta bố trí. Thiệt muốn nghe Thụy Thần thở gấp vừa mãnh liệt vừa hứng khởi ghê!!!

Cừu luôn kêu be be: Khụ khụ, câu trên anh cứ xem như chưa thấy đi.

Cầm lý lý lý lý lý: ...

Sao lại không thấy được chứ? Âm thanh về đoạn phim ngắn đã muốn hiện ra trong đầu rồi đó được không?

Cận Lập bàn chuyện với Cừu luôn kêu be be một chút, lập một tổ kịch kéo Cừu luôn kêu be be vào lại thấp thỏm gửi cho Thụy Thần một lời mời. Nghe nói Thụy Thần không thích gia nhập tổ kịch làm anh rất sợ Thụy Thần sẽ từ chối.

Cừu luôn kêu be be kể cho Cận Lập nghe vài giọng công trong giới, cho Cận Lập xem thử có thích hợp để giữ vai công chính kia không. Cận Lập cẩn trọng đi nghe hết, cảm thấy người này không được người kia cũng chẳng tốt. Nói tóm lại là không ai phù hợp với Thụy Thần của họ cả! Vì vậy anh mới muốn mời Thụy Thần lồng tiếng công, giọng thụ trong giới vẫn nhiều hơn với tốt hơn một chút!

Cừu luôn kêu be be: Cũng may trong nhóm chỉ có hai người.

Cừu luôn kêu be be: Nếu không mấy câu phê bình của anh chắc chắn sẽ bị người khác túm thành cún luôn.

Cừu luôn kêu be be: Nghe nói một fan tương đương với mười anti nhể? Kiểu này của anh như mấy câu nói của fan nào tàn ấy, “Ai cũng không so được với XX nhà tôi, ai cũng không xứng với XX nhà tôi, trên đời này XX nhà tôi là giỏi nhất! Mấy người thích toàn là đồ vật thôi, một đầu ngón tay cũng không bằng XX nhà tôi.”

Cầm lý lý lý lý lý: ...

Cầm lý lý lý lý lý lý: Tôi thấy đại thần Bạch Dạ viết cũng bình thường thôi.

Cầm lý lý lý lý lý lý: Đại thần Ly Thiên viết được hơn nhiều.

Cừu luôn kêu be be: Ánh mắt của anh bị gì đó? Cái tên Ly Thiên trước kia không nổi toàn phải đi thay acc thôi. Hồ tốt thì đi viết tiếp, hồ không được quan tâm thì bỏ luôn. Cái loại bỏ hồ như thế thật không chịu được mà! Chẳng bằng được một đầu ngón tay của đại thần Bạch Dạ nữa! Thứ bỏ hồ tệ hại, nhân phẩm cũng tệ hại nốt. Cả ngày chỉ biết ôm đùi đại thần Bạch Dạ, nghĩ mọi cách túm chặt lấy đại thần Bạch Dạ còn mặc kệ fan nói đại thần Bạch Dạ từng đi lợi dụng độ nổi tiếng của người khác nữa!!! Tức chết người ta mà!!! Thứ rác rưởi!!!

Cừu luôn kêu be be: ...

Cừu luôn kêu be be: ...

Cừu luôn kêu be be: ...

Cầm lý lý lý lý lý lý: ()

Cừu luôn kêu be be không muốn nói chuyện với Cầm lý lý lý lý lý nữa.

Cận Lập cũng không muốn tán dóc với Cừu luôn kêu be be nữa vì Thụy Thần đã online rồi!

Ngủ không tỉnh: ?

Ngủ không tỉnh: Cần thỉnh giáo gì?

Cầm lý lý lý lý lý lý: Lăn qua lăn lại ~(~o)~o Lăn qua lăn lại o~(_ _o~)

~Cầm lý lý lý lý lý lý: Không còn việc gì rồi, không còn việc gì rồi! Tôi đã giải quyết xong rồi đại thần!

Ngủ không tỉnh: Ồ.

Ngủ không tỉnh: Đã thấy rồi.

Ngủ không tỉnh: Nghẹn hai mươi mấy năm thì nghẹn cho chết luôn đi.

Ngủ không tỉnh: Đề nghị tôn trọng thiên tính phóng thích của mình.

Ngủ không tỉnh: Wei tei nhiều lên.

Cầm lý lý lý lý lý lý: ...

Cầm lý lý lý lý lý lý: QAQ

Cậu có suy nghĩ lệch lạc như thế mẹ cậu có biết không đó?!

9. Chương 9: Đang Làm Fan Giả

Cổ Thần đùa giỡn với Cẩm lý lý lý lý lý xong thì thấy lời mời vào tổ kịch, nghĩ nghĩ một chút rồi nhấn đồng ý. Nhóm tổ kịch ngay tức khắc hiện ra vì thế Cổ Thần mới phát giác ở trong chỉ có ba người, một là cậu còn lại là Cẩm lý lý lý lý lý và Cừu luôn kêu be be.

Cừu luôn kêu be be: A a a a a a Thụy Thần!!!

Ngủ không tỉnh: Be Be.

Cừu luôn kêu be be: Thụy Thần, em chịu không nổi rồi ()

Cừu luôn kêu be be: Thụy Thần, anh nhớ được em sao?!!!!

Cẩm lý lý lý lý lý: ...

Ngủ không tỉnh: Chúng ta đã từng hợp tác qua rồi.

Ngủ không tỉnh: Cô thích nghe ca khúc nào?

Cừu luôn kêu be be: A a a a a a Thụy Thần anh hát cho em đúng hông? A a a a a a thật kích động! Anh bị úng nước hay sao mà lại dụi dụi đến thế chứ? Em chịu không nổi nữa!!!

Ngủ không tỉnh: Không phải.

Ngủ không tỉnh: Chỉ là hỏi một chút thôi.

Cừu luôn kêu be be: ...

Ngủ không tỉnh: Ảnh chụp màn hình

№1 Bạn mạng: KAN bình luận: xxxxxxxx đánh giá: 2

Tem!

[Comment đầu] Bạn mạng: KAN

Đại thần vẫn viết tốt đến thế! Nội dung bộ truyện chặt chẽ ghê luôn, đặc sắc quá thật muốn nhanh chóng kéo xuống đọc! Nhưng vẫn tiếc ghê, nếu đại thần viết theo hướng bình thường có thể nói sẽ càng phổ biến hơn, được xuất bản, thành phim điện ảnh hay truyền hình thì càng dễ hơn nữa. Đam mê hạn chế sự phát triển của đại thần anh, thử dài.

[Comment 2] Bạn mạng: Giận ăn luôn cả hộp trang sức

Tôi thắng rồi! Tem hôm nay vẫn nên nhìn mặt người có tiền. Nhìn mặt người có tiền vẫn luôn bắt nạt Cừu be be mỗi ngày, yêu thương.

Ngủ không tỉnh: Có người bảo tôi ngăn cô một chốc, cậu ấy muốn đi cướp tem.

Cừu luôn kêu be be: ...

Cừu luôn kêu be be: QAQ

Cừu luôn kêu be be: Thụy Thần, anh quen cái người bệnh thần kinh mỗi ngày vẫn luôn thuyết phục đại thần Bạch Dạ chuyển qua viết truyện ngược đực đó hử? QAQ

Ngủ không tỉnh: Bạn thân.

Cổ Thần nhấn riêng cho Cẩm lý lý lý lý lý lý bảo Cẩm lý lý lý lý lý kéo bạn thân KAN vào giữ chức trang trí.

Cận Lập đang nghiêng răng tròng mắt nhìn đối thoại của “Thụy Thần” và Cừu luôn kêu be be. Thấy Thụy Thần tìm đến đây lại lần nữa tiếp tục tròng khung chat riêng.

Ngủ không tỉnh: ?

Cầm lý lý lý lý lý: Đại thần khỏe ha (^^) (^^)

Ngủ không tỉnh: Ngoan.

Cận Lập: “...”

Cận Lập cảm thấy Thụy Thần không tin lời nói thường ngày của anh, xem anh như một đứa trẻ vậy.

Nghĩ đến đây lông mày của Cận Lập nhíu lại. Nếu vậy thì Thụy Thần chắc đã trưởng thành rồi nhỉ? Dù sao Thụy Thần cũng lồng tiếng nhiều năm như thế!

Cận Lập thông suốt rồi.

Không chỉ Cổ Thần cọ anh mới cương lên mà nghe thấy giọng của Thụy Thần anh cũng cương lên được!

Cận Lập kéo account bạn thân của Thụy Thần vào nhóm. Ở trong nhóm gửi đến một tin “Hoan nghênh, hoan nghênh” lộ vẻ sẽ không can thiệp vào rồi chạy đến quán quýt lấy Thụy Thần chat riêng.

Cầm lý lý lý lý lý: Đại thần đại thần, tôi hơi không vui.

Cầm lý lý lý lý lý: Lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại, đại thần nhìn tôi nhìn tôi nhìn tôi nè.

Ngủ không tỉnh: ?

Cầm lý lý lý lý lý: Thấy cậu với người khác trò chuyện vui vẻ như thế tôi không vui /(o)/~

Ngủ không tỉnh: Đã tìm ra manh mối.

Cầm lý lý lý lý lý: Ngượng ngùng.jpg Dụi dụi.

Cận Lập vẫn bình tĩnh như trước gửi bình luận cho Thụy Thần, phát huy chiêu võ 12 kiểu làm nũng, ra vẻ đáng yêu đến khi Thụy Thần bên kia không trả lời lại mới chịu dừng rồi chạy đi tìm Cừu luôn kêu be be.

Cừu luôn kêu be be ban nãy ở trong nhóm bị trêu đến thoi thóp, thấy Cận Lập xuất hiện ngay lập tức khóc lóc kể lể: QAA Tại sao anh lại cho gã vào nhóm? A a a a tức chết tui rồi! Mỗi ngày đều thấy gã ở dưới truyện bảo đại thần Bạch Dạ đừng viết đam mỹ nữa. Trai thẳng thì đọc đam mỹ gì chứ hả?

Cận Lập mở nhóm ra nhìn, từ lúc KAN vào Cừu luôn kêu be be đã bị chèn ép trêu đùa muốn chết rồi. Câu nào cũng khiến Cừu luôn kêu be be tức đến giậm chân, hết lần này đến lần khác không chịu kết thúc đối thoại chỉ có thể bị KAN hành hạ. Đến khi Cừu luôn kêu be be chiến đấu có cảm giác đôi chút rồi thì KAN lại vẩy vẩy tay nói “Tui đi ngủ đây báai bai.”

Cầm lý lý lý lý lý: Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi, một chàng trai kiên trì trêu đùa một cô gái như thế chắc chắn là vì...

Cừu luôn kêu be be: ???

Cầm lý lý lý lý lý: Cậu ấy thích cô gái này.

Cừu luôn kêu be be: Cho dù cả thế giới này chỉ còn lại một người đàn ông thì tui cũng sẽ không chọn cái thứ khốn nạn miệng thối này đâu.

Cừu luôn kêu be be: Chả trách anh ghen thành gay luôn.

Cừu luôn kêu be be: Cái kiểu xấu xa này của các anh sao có thể theo đuổi được con gái chứ!

Cầm lý lý lý lý lý: ...

Cầm lý lý lý lý lý: Không nói linh tinh nữa, bàn chuyện chính thôi.

Cừu luôn kêu be be: Chuyện chính gì?

Cầm lý lý lý lý lý: Nói về giọng của chúng ta một chút, cô nghe thử giọng của tôi xem.

Cầm lý lý lý lý lý: Tôi cảm thấy giọng của tôi rất hợp để lồng tiếng công.

Cừu luôn kêu be be: ...

Cầm lý lý lý lý lý: ?

Cừu luôn kêu be be: Tui có thể hỏi thêm một câu không?

Cầm lý lý lý lý lý: ???

Cừu luôn kêu be be: Anh nghe kịch đến cương lên là kịch của Thụy Thần chúng ta lồng đúng không?

Cầm lý lý lý lý lý: Đúng ~()/~ Bóp bóp bóp.

Cừu luôn kêu be be đồng ý lời mời chat voice của Cận Lập. Cận Lập mở kịch bản ra lồng tiếng một đoạn trong đó cho Cừu luôn kêu be be nghe. Cận Lập và tác giả cùng nhau soạn lại kịch bản nên Cận Lập rất quen thuộc, tình cảm trong đó lồng rất đúng lúc. Sau khi anh lồng xong một đoạn tình huống thì an ổn chờ Cừu luôn kêu be be trả lời lại.

Cừu luôn kêu be be: !!!

Cừu luôn kêu be be: Phù hợp quá!!!!!! Như nguyên tác vậy!!!!!!

Cầm lý lý lý lý lý: (*^__^*) Hi hi...

Cừu luôn kêu be be: Anh như vậy giống y chang bị tâm thần phân liệt có biết không hả?

Cừu luôn kêu be be: Thật không thể ngờ được giọng của anh lại như thế.

Cừu luôn kêu be be: Nhưng mà giọng của anh có hơi trầm, giọng của công có vẻ trong hơn một chút. Không thì tui giúp anh điều chỉnh lại khiến giọng của anh còn hợp với thiết lập của công hơn.

Cừu luôn kêu be be là fan nào tàn của đại thần Bạch Dạ nên với nhận xét của cô Cận Lập rất tin tưởng. Đồng ý với lời chỉnh sửa của Cừu luôn kêu be be, Cận Lập nhìn động tác gợn găng của Cừu luôn kêu be be chỉnh lại giọng giúp mình.

Đợi đến khi Cừu luôn kêu be be chỉnh xong Cận Lập lại lồng một đoạn cho cô. Nghe thấy ghi âm Cừu luôn kêu be be gửi lại thì Cận Lập kinh ngạc trong chốc lát, đã hơi không nhận ra giọng của bản thân mình rồi.

Cầm lý lý lý lý lý: Cảm ơn O(_)O

Cừu luôn kêu be be: ...

Cừu luôn kêu be be: Anh phải chuẩn bị tâm lý trước đó, anh là người mới tiểu trong suốt. Tự nhiên được đại thần Bạch Dạ trao quyền bản thân lại còn lồng cho vai công chính nữa, coi chừng sẽ bị bất chệt đó.

Cừu luôn kêu be be: Đúng rồi, sao anh làm đại thần Bạch Dạ trao quyền được vậy?

Cầm lý lý lý lý lý: Dừng tiền mua.

Cừu luôn kêu be be: ...

Cầm lý lý lý lý lý: Cho người ta thiết kế hợp đồng với mạng Đinh Đinh, giá cả thì hai bên cảm thấy vừa lòng là ok.

Cầm lý lý lý lý lý: ?

Cầm lý lý lý lý lý: Có vấn đề gì không?

Cừu luôn kêu be be: Không có gì đâu QAQ

Giàu có thì tốt lắm sao? Một ngày nào đó tui cũng sẽ trở thành người giàu bao nuôi đại thần!

Cận Lập tắt khung chat với Cừu luôn kêu be be lại lẩn lộn sang chỗ Thụy Thần cầu chú ý đến, cầu Thụy Thần dạy dỗ người mới. Luôn tỏ vẻ bản thân mình chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng xếp hàng hay không dịu dàng gì cũng được. Nói chung đáng về nào cũng có thể phối hợp cả.

Cố Thần ở bên kia thì ngủ một giấc đến hừng đông luôn.

Cầm thấy ánh mặt trời di chuyển trên mặt mình Cố Thần mới hơi mở mắt ra. Cậu rửa mặt sạch sẽ rồi mới cầm di động lên xem khung chat riêng tối qua. Tối hôm qua đang trò chuyện thì ngủ quên mất, vừa mở ra thì thấy Cầm lý lý lý lý lý lại viết đầy bình luận. Nhìn đến lời cuối cùng của Cầm lý lý lý lý lý ánh mắt Cố Thần mới dừng lại một chỗ.

Cũng là lần đầu tiên cậu thách thức với loại vai diễn mới, có người diễn cùng cũng được lắm.

Cố Thần nghĩ nghĩ rồi gửi cho Cầm lý lý lý lý lý số hiệu kênh trên công cụ liên lạc.

Ngủ không tỉnh: Đến đây, tối diễn với nhau.

Cầm lý lý lý lý lý: !!!!!

Cầm lý lý lý lý lý: O(_)O Được!!!!

Cố Thần mở công cụ liên lạc vào kênh đã thấy Cầm lý lý lý lý lý chờ sẵn ở bên trong. Thuận tay mở một phòng mới rồi mặc áo đồ cho acc của anh sau đó logout ra nhà ăn sáng.

Cận Lập đắm chìm trong sung sướng cùng Thụy Thần “mở phòng”, cơn buồn ngủ đều đã bay sạch, cầm lấy ảnh chụp màn hình vừa rồi lên weibo đi khoe.

Cầm lý lý lý lý lý: Cùng với đại thần mở một phòng tối ~()/~ Bóp bóp bóp, mỗi ngày đều thổ lộ với đại thần!!! @Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh

Cận Lập gửi một tấm ảnh chụp màn hình lên, tên của Cầm lý lý lý lý lý nằm bên dưới Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh. Acc của Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh là áo tím1 còn acc của Cầm lý lý lý lý lý là áo đỏ2.

1: Áo tím có nghĩa là chủ phòng đó, kênh đó, có quyền hạn cao nhất.

2: Áo đỏ ý chỉ khách quý.

Theo dõi Cận Lập hầu hết là fan của Thụy Thần, thấy được ảnh chụp màn hình thì tức khắc bùng nổ.

Acc áo tím ý chỉ chủ kênh đó còn acc áo đỏ ý chỉ thành viên quản lý của kênh3. Kênh này rõ ràng là Thụy Thần mở!!! Đại thần mở kênh khi nào vậy? Sao mấy cô hồng ai biết thế!!!!

3: Chỗ này hình như tác giả sai thì phải áo đỏ ý chỉ khách quý còn áo cam hoặc áo vàng mới là quản lý. Tôi đoán hình như anh Cận Lập được Cố Thần cho mặc áo cam cơ mà raw ghi vậy nên... QAQ

Khổ quá đi!

Có cảm giác bản thân mình là fan giả vậy /(o)/~

10. Chương 10: Anh Đang Theo Đuổi Tôi Sao

Tối đó Cố Thần về nhà Cận Lập, thấy thư phòng của Cận Lập sáng đèn. Dừng lại một chỗ nhưng không vào chào hỏi, chỉ lặng lẽ trở về phòng của mình. Cậu mở máy tính lên, thừa lúc máy đang khởi động mà mở weibo ra xem lại phát hiện có khá nhiều tin mới nhảy ra.

Cố Thần vừa mở thì phát hiện toàn là mấy câu xin số kênh trong bài post mới của Cầm lý lý lý lý lý. Cố Thần không để tâm đến, mở công cụ liên lạc vào kênh tìm Cầm lý lý lý lý lý.

“Đại thần cậu đến rồi!” Lúc cậu vào kênh thì phát hiện một giọng nói thành thật vang lên, nghe có vẻ rất vui sướng.

Cố Thần sững sốt trong giây lát mới nghĩ đó có thể là Cầm lý lý lý lý lý. Không nghĩ đến bình thường Cầm lý lý lý lý lý thành thạo việc làm nũng ra vẻ đáng yêu lại có giọng nói rất giống công trong “Đuổi theo ánh nắng” như thế, vừa nghe sẽ biết ngay là giọng nam ấm áp dịu dàng. Dù sao thì giọng trên mạng cũng không thật mấy, có khi giọng cậu đang nghe lại là giọng nói của một người khác.

Cố Thần hỏi: “Cắm lý lý lý lý lý?”

Đối phương vui vẻ trả lời: “Là tôi nè! Vậy mà đại thần cũng nhận ra được, tôi chờ cậu lâu lắm rồi đó! Nghe thấy giọng của cậu ở hiện trường hay lắm đó!”

Cố Thần nói: “Hẹn nhau lúc 7 giờ.” Ý chỉ cậu không bị muộn.

Đối phương: “...”

Đối phương cũng không bị sự lạnh lùng của Cố Thần dă kích, tiếp tục dùng mọi mảnh khoe để tìm tiếp đề tài. Đợi đến lúc Cố Thần lấy kịch bản ở trong kênh ra, đối phương mới trở nên ngoan ngoãn để diễn với nhau.

Lúc Cố Thần lồng tiếng rất nghiêm túc, yêu cầu đối với bản thân mình cùng Cắm lý lý lý lý lý đều rất cao. Ngay lúc bắt đầu tiến hành đoạn thứ nhất đã diễn đi diễn lại rất nhiều lần. Sau khi Cắm lý lý lý lý lý từ từ tiến vào trạng thái thì Cố Thần mới buông tha cho anh, lấy một đoạn ngắn mình không nắm chắc ra luyện tập với Cắm lý lý lý lý lý.

“Đại thần nè, giọng của cậu hơi khàn.” Cắm lý lý lý lý lý quan tâm bảo, “Nếu không thì hôm nay đến đây thôi hen.”

“Được.” Cố Thần vẫn ít nói như trước đây, so với thiếu niên rực rỡ trong kịch bản thì khác nhau cả một trời một vực.

“Trước tiên đại thần đừng xuống, để tôi hát cho cậu nghe nha ~()/~”

Cách nhau một đường dây internet nhưng Cố Thần vẫn có thể nghe được Cắm lý lý lý lý lý vui đến thế nào. Cố Thần hơi hâm mộ rồi ma xui quỷ khiến thế nào mà “Ủm” một tiếng ở lại kênh không thoát ra.

Nhạc đệm của “Lặng lẽ” ở trong kênh vang lên.

Cố Thần ngẩn người, mang headphones đến giường nằm, lắng nghe giọng hát dịu dàng từ headphones bay đến, từ từ bay đến lòng cậu. Có lẽ vì lâu rồi chưa tiếp xúc với người khác nên sự nhiệt tình như lửa nồng cháy của Cắm lý lý lý lý lý khiến Cố Thần xuất thần.

Cậu lại thành linh mà ngủ thiếp đi.

Lúc này, cậu ngủ một giấc không mộng mị, có cảm giác ngủ đến khi trời sáng luôn. Khi sáng thức giấc thì thấy máy tính chưa tắt, kênh còn đang treo mà Cắm lý lý lý lý lý vẫn còn ở trong kênh. Cố Thần nheo nheo mày, ở trong kênh gửi đến một câu: “Anh không ngủ ư?”

Cắm lý lý lý lý lý nhanh chóng trả lời lại: “Sao lại như thế chứ? Tất nhiên là có ngủ rồi, chỉ là treo di động thôi. Đại thần cậu tỉnh ngủ chưa? ~()/~ Bóp bóp bóp, ra giọng của tôi còn có thể thôi miên nữa! Đêm nay sẽ hát nhạc nhẹ cho cậu nghe!”

Cố Thần xóa đi câu “Xin lỗi nhiều lắm, tôi không cẩn thận mà ngủ quên mất” gửi sang một câu: “Tôi ra ngoài đây.”

Cắm lý lý lý lý lý: “Đi đường cẩn thận nha (3) ”

Cố Thần: “...”

Cố Thần tắt máy tính đi thay quần áo.

Lúc Cố Thần mở cửa phòng ra thì thấy vẻ mặt đắc ý ngậm bánh bao uống sữa của Cận Lập.

Cận Lập thấy Cố Thần thì đặt sữa lại lên bàn bảo: “Anh mua bánh bao, có nhân thịt với nhân rau. Cậu xem thích cái gì thì ăn rồi còn đi học nữa.” Nói xong anh lấy một cái cốc ra rót cho Cố Thần một cốc sữa trắng ngà.

Cố Thần nói: “Cảm ơn.” Rồi ngoan ngoãn ngồi xuống cầm lấy bánh bao thịt để ăn.

Cận Lập đã quyết định “Dời mục tiêu”, định dùng tất cả bản lĩnh trên người theo đuổi Thụy Thần nên đối mặt với Cố Thần cũng bình thường hơn. Anh cảm thấy Thụy Thần tuy độc mồm độc miệng nhưng nói

cũng có đạo lý lắm chứ. Chắc chắn là anh trong trắng hai mươi mấy năm nên bị ghen đến hư luôn rồi — chỉ cần tìm một đối tượng là ổn thôi!

Cận Lập tự nhận lòng mình không có âm mưu đen tối gì, lén nhìn Cố Thần vài lần thì tức khắc nhận ra thân thể Cố Thần thật sự rất mong manh, lại không nhịn được mà nói thêm vài câu: “Lúc bình thường thì không cần tiết kiệm quá đâu. Một ngày ba bữa thì phải ăn nhiều một chút, cậu gầy đến mức gió có thể thổi bay thì sau này tìm bạn gái thế nào đây?”

Cố Thần lại “Ừm” một tiếng, cũng chẳng biết có nghe gì không nữa.

Cận Lập chăm chú nhìn Cố Thần ăn hai cái bánh bao, uống một cốc sữa rồi mới cho cậu ra khỏi cửa nhưng trong lòng vẫn chưa vừa ý quá. Ăn ít hết như mèo con vậy, thảo nào lại gầy như thế, không biết lúc bình thường đi học có ăn ít giống vậy không đây.

Cận Lập nghĩ đến lời đề nghị của mẹ Cận cảm thấy rất có lý, nhanh chóng tìm một dì nào đó trong công ty quản lý việc nội trợ đến đây nấu ăn thôi.

Tối đó, Cận Lập bàn với Cố Thần vấn đề này. Giọng điệu cực kỳ có phong thái của bậc cha chú khiến Cố Thần không phản ứng được chỉ ngoan ngoãn cúi đầu. Đợi đến lúc Cố Thần suy nghĩ cẩn thận đáp ứng anh rồi thì lại càng có thiện cảm với khâm phục Cận Lập hơn.

Anh không phải là một người hay nói nhiều nhưng trong lòng tựa như gương soi, trông coi cái gì rành mạch cũng sẽ nhớ kỹ rành mạch.

Nếu đổi lại là cậu thì chắc chắn sẽ không đối xử tốt với kẻ bỗng nhiên xâm nhập vào cuộc sống của bản thân mình như vậy đâu.

Cố Thần lại nói: “Cảm ơn.”

Bây giờ cậu chưa tốt nghiệp, không kiếm được nhiều tiền nên chẳng báo đáp được gì cho Cận Lập, chỉ có thể mau chóng dùng tiền tìm một phòng ở ổn thỏa đợi sau khi thành niên rồi thì lập tức dọn ra ngoài, không gây thêm phiền toái cho Cận Lập, sau này có gì được thì có thể giúp đỡ cho anh.

Cuộc sống mỗi ngày sau đó của Cẩm lý lý lý lý lý là đến kênh của Cố Thần báo danh, trước lúc Cố Thần ngủ mỗi ngày đều hát cho Cố Thần.

Hai người lồng tiếng cực kỳ thuận lợi, Cận Lập kiêm luôn chức staff trong lúc hai người lồng thì ghi âm lại âm thô ổn thỏa luôn.

Tuy rằng mỗi đoạn đều gần như diễn với nhau tại hiện trường nhưng cảnh ứ ứ ứ lại được bỏ qua. Cận Lập vò đầu bứt tai, rất rất tò mò, anh ý vào chức đạo diễn của mình khiến Thụy Thần phải gửi âm cho mình.

Thụy Thần không chút do dự nhanh chóng gửi âm qua mail của anh.

Cận Lập vội vã nhấn vào, nhảy nhảy nhảy nhảy, nhảy đến cảnh ứ ứ ứ thì nín thở nghe xong rồi cương lên. Tuy rằng là công dụ dàng thụ mạnh mẽ nhưng cảnh ứ ứ ứ lại chẳng ám áp gì cả. Cảm xúc dấn đo của Thụy Thần cực kỳ đúng lúc, tiếng thở dốc với lời nói từ từ tăng lên khiến Cận Lập hít thở nặng nề rồi ‘thức giấc’.

A a a a a a a quả nhiên cương lên!

Giọng của Thụy Thần dễ nghe nhất nhất luôn!

Cận Lập nhanh chóng chạy vào phòng tắm tắm rửa để tỉnh táo lại. Rồi thấy cũng đến giờ nói chuyện phiếm như lúc thường thì anh nhanh tay mở máy tính ra, về lại phòng lời Thụy Thần đi tán nhảm.

Thụy Thần ôn hòa như lúc thường không trò chuyện nhiều lắm, chỉ ngẫu nhiên đáp lại một hai câu.

Hát xong ca khúc thứ ba, Cận Lập thấy Thụy Thần không lên tiếng thì ở trong kênh thốt lên một câu “Ngủ ngon”.

Không nghĩ đến đèn của Thụy Thần bất ngờ xuất hiện còn chợt sáng lên nữa —

“Anh đang theo đuổi tôi sao?”

11. Chương 11: Hiểu Lắm

Thật lâu sau đó Cẩm lý lý lý lý lý vẫn chưa trả lời lại.

Ngại à?

Cổ Thần nhìn kỹ xem một lần nữa thì phát hiện trong kênh chỉ có mình mình. Sau đó ảnh đại diện trong công cụ liên lạc của Cẩm lý lý lý lý lý nhảy ra.

Cẩm lý lý lý lý lý: Kích động quá nên đạp trúng dây điện QAQ

Cẩm lý lý lý lý lý: Tìm cách gắn lại dây điện thì làm đổ hơn nửa ly nước lên bàn phím QAQ

Cẩm lý lý lý lý lý: Bây giờ tôi đành phải nói chuyện với cậu bằng tay vậy.

Cẩm lý lý lý lý lý: Cõi lòng tan nát gần chết.jpg

Cẩm lý lý lý lý lý: Đại thần tôi thật sự rất thích cậu a a a a a.

Cẩm lý lý lý lý lý: Cậu có thể cảm nhận được thì tốt quá đi!!!!!!

Cẩm lý lý lý lý lý: Bằng không chúng ta gặp mặt đi (* *)

Cổ Thần thấy Cẩm lý lý lý lý lý lạch cạch gửi bình luận như thế thì có thể cảm nhận được lúc này Cẩm lý lý lý lý lý rất vui. Cậu nhìn chăm chú từng câu một trên màn hình một lúc lâu rồi cúi đầu, đặt tay lên bàn phím gõ chữ.

Ngủ không tỉnh: Xin lỗi

Ngủ không tỉnh: Tôi đã hứa với một người phải đợi bốn năm sau mới được yêu đương.

Ngủ không tỉnh: Bây giờ tôi không có thời gian nói chuyện yêu đương cũng không có tâm trạng để yêu đương.

Ngủ không tỉnh: Anh không cần phải lãng phí thời gian trên người tôi đâu.

Trong khoảng thời gian này, hơn phân nửa buổi tối Cẩm lý lý lý lý lý đều dùng để trò chuyện với cậu, trước lúc đi ngủ hàng ngày còn hát cho cậu nghe nữa. So với trước kia thì chất lượng giấc ngủ của cậu tốt hơn nhiều lắm rồi. Cổ Thần có thể hiểu được ý đồ làm bạn với mình của Cẩm lý lý lý lý lý nhưng cậu lại không có cách nào để đáp trả. Cũng không thể thoải mái mà hưởng thụ sự theo đuổi nhiệt tình của Cẩm lý lý lý lý lý được.

Như thế là không đúng rồi.

Dựa theo lời nói và cách làm việc thường ngày của Cẩm lý lý lý lý lý mà nhận xét thì anh là một người hơi kiêu ngạo, gia cảnh cũng không tồi. Cổ Thần nói đến mơ hồ, thật ra là nghĩ về Cẩm lý lý lý lý lý lệch thành một người luôn được thuận buồm xuôi gió, con ông cháu cha muốn gì được nấy, tuyệt đối sẽ không đi theo đuổi một người đã có người trong lòng hướng chỉ lại là cái kiểu thích nhau qua mạng xã hội này.

Cổ Thần đợi Cẩm lý lý lý lý lý trả lời.

Qua một lúc lâu sau Cẩm lý lý lý lý lý mới lần nữa xuất hiện.

Cẩm lý lý lý lý lý: Ra là như vậy.

Cẩm lý lý lý lý lý: Trong khoảng thời gian này tôi đã quấy nhiễu cậu nhiều rồi đúng không?

Cẩm lý lý lý lý lý: Tôi hiểu rồi.

Gửi những lời này xong, ảnh đại diện của Cẩm lý lý lý lý lý tối dần đi. Công cụ liên lạc yên lặng, khung chat yên lặng cả weibo cũng yên lặng nốt. Hệt như người có tên Cẩm lý lý lý lý lý chưa bao giờ xuất hiện.

Cố Thần vẫn cứ làm công việc phiên dịch như thường ngày, điều chỉnh giữa công việc và nghỉ ngơi, đi học và tan học, cuộc sống vẫn không có phong ba bão táp gì. Nhưng thật ra chuyện nhà ở thì sắp được giải quyết rồi. Có một đàn anh đang tìm bạn cùng phòng ở chung, yêu cầu rất cao. Cố Thần ngắm từng cái một, nếu đàn anh này vì bản thân mình thì mấy cái yêu cầu đòi hỏi này cũng không đến nỗi gì, khá thích hợp để ở chung.

Cố Thần gọi điện qua, đối phương hẹn Cố Thần gặp mặt ở bên ngoài, hẹn trong một quán cà phê rất có phong cách. Tán gẫu xong hai bên mới nhận ra là người quen của nhau, Cố Thần đã từng dịch giúp vị đàn anh này mấy lần. Đàn anh rất vui, năng nổ bảo: “Nếu không bây giờ đến chỗ của anh luôn ha?”

Cố Thần vừa định đồng ý thì bộ mặt nghiêm khắc đen thui của một người đàn ông xuất hiện ở ngay bên cạnh. Lại có thể trong lúc thường ngày gặp trúng Cận Lập!

Cố Thần sững sờ đôi chút: “... Anh Cận à?”

Cận Lập không nói lời nào, tóm lấy tay Cố Thần kéo cậu ra ngoài, để lại vị đàn anh vẻ mặt kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Cận Lập mang Cố Thần lên xe, cố gắng khiến lửa giận trong lòng mình lắng xuống.

Tại sao thằng nhóc này lại tùy tiện đồng ý về nhà với người khác chứ? Một cốc cà phê đã có thể lừa nó được rồi ư? Nghĩ đến ban nãy có lẽ Cố Thần sẽ đồng ý thì Cận Lập lại nổi trận lôi đình. Anh mang Cố Thần vào trong xe, lớn tiếng bảo: “Thất đại an toàn vào!”

Cố Thần: “...”

Tuy đầu óc như bay trong sương mù, không định hình rõ được chuyện gì đang xảy ra nhưng Cố Thần vẫn ngoan ngoãn thất đại an toàn ổn thỏa.

Cận Lập không nói tiếng nào mà lái xe.

Đúng lúc anh định mang một cốc cà phê về nhà tặng ca thì nghe thấy đoạn đối thoại đó.

Về đến nhà rồi Cận Lập mới nghiêm túc bảo Cố Thần ngồi xuống sau đó đánh giá Cố Thần từ trên xuống dưới.

Cố Thần có dáng vẻ được, trên người còn có một loại khí chất tự do rất dễ hấp dẫn người khác khiến cho người khác chỉ muốn dốc sức ôm chặt cậu vào lòng.

Bây giờ loại khí chất này ở trong mắt Cận Lập lại đột nhiên biến thành một loại tính chất hấp dẫn biến thái đặc biệt.

Ngay cả anh như vậy mà cũng có thể bị mê hoặc thì đừng nói đến đám nhóc con lông còn chưa mọc để bị kích thích kia.

Bề ngoài của tên này trông có vẻ không có kỷ luật lắm, thiếu điều còn chẳng có tiết tháo muốn chịch thì sẽ đi chịch ngay, cũng không quan tâm đến chuyện thằng nhóc đã trưởng thành hay chưa, biến thái đến độ còn cảm thấy chưa trưởng thành sẽ càng kích thích hơn nữa.

Cận Lập uống fristi dữ quá suy nghĩ nhiều nên vừa lo lắng lại vừa tức giận. Sau khi nhập học trừ việc về ngủ ra thì Cố Thần không về nhà, vậy bình thường nó đi đâu chứ? Nếu bây giờ anh gọi một dì nào đó về làm cơm thì thằng nhóc này sẽ không bị người ta hẹn đi ăn thường xuyên nữa chứ? Sau khi hẹn ăn cơm xong thì đối phương có bảo nó về nhà giống lần này hay là... thuê phòng ở bên ngoài?

Cận Lập có cảm giác mèo hoa nhỏ mình cẩn thận trông coi bị người ta lén trộm đi nên rất tức giận.

Cố Thần thấy Cận Lập nãy giờ không nói gì, vẻ mặt còn đổi thay mấy lần thì nhú nhú mày. Nghĩ đến ban nãy mình chưa kịp phản ứng gì đã bị Cận Lập kéo đi nên Cố Thần lấy di động ra gửi cho đàn anh một tin nhắn: “Xin lỗi đàn anh. Ban nãy là anh họ của tôi, tôi đang ở nhờ nhà anh ấy.”

Còn chưa đợi đàn anh trả lời lại đã bị Cận Lập giữ lấy tay cướp điện thoại đi. Thấy tin nhắn Cố Thần đã gửi thì sắc mặt của Cận Lập tái mét, nghiêm khắc nhìn Cố Thần: “Cậu có biết bản thân mình đang làm gì không hả?”

Cố Thần không rõ Cận Lập đang tức giận chuyện gì. Cậu không vui giữ lấy di động bị cướp đi, từ từ giải thích: “Tôi tìm phòng ở, đàn anh này đang tìm người thích hợp để thuê chung, tôi cảm thấy rất phù hợp nên...”

Trong tích tắc, Cận Lập như bị người khác bóp chặt lấy cổ. Một lúc lâu sau mới chậm chạp hồi phục lại, cứng nhắc lên tiếng: “Tìm phòng ở? Vì sao cậu lại muốn tìm phòng ở?” Lại ở chung với người thích hợp nữa chứ!

Cố Thần nhìn thấy nét mặt của Cận Lập thì hiểu rõ. Xem ra Cận Lập hiểu lầm rồi, lại tức giận như vậy là vì lo cho cậu, sợ cậu bị người ta lừa gạt, người ta bắt nạt. Lòng Cố Thần ấm áp hẳn lên, tiếp tục giải thích: “Tháng sau tôi trưởng thành rồi.”

Cận Lập cũng hiểu được ý của Cố Thần, trong thoáng chốc như bị hắt cho một gáo nước lạnh, lạnh buốt từ đầu đến chân. Ban đầu anh bài xích Cố Thần, Cố Thần đều thấy rõ vì thế cậu ấy mới cố gắng không xuất hiện trước mặt anh. Hơn nữa sau đó vì lòng anh có âm mưu đen tối nên cố ý tránh mặt, xem ra Cố Thần cho rằng cách cư xử ấy là ‘bài xích’.

Cái gì Cố Thần cũng không nói ra nhưng đều để trong mắt cả.

Lời mời của mẹ Cận không thể từ chối nên Cố Thần mới được mang đến chỗ của anh. Nhưng Cố Thần vẫn luôn đợi đến ngày trưởng thành, đến lúc đó sẽ có được lý do để rời đi. Phải sống nhờ nhà người, bị người ta bài xích, nếu so với cuộc sống thoải mái bỗng nhiên bị người khác xâm phạm vào của anh thì sẽ càng khổ sở hơn.

Đứa trẻ này đã không còn người thân nào nữa rồi.

Cận Lập ôm chặt Cố Thần vào lòng: “Không cần tìm phòng ở đâu. Nơi đây là nhà của cậu.” Cận Lập khàn giọng cất tiếng: “Anh, anh không ghét cậu đâu. Thật ra còn thích thức ăn cậu làm nữa, có một khoảng thời gian bị cậu nuôi đến nỗi kén ăn luôn, còn không quen ăn thức ăn bên ngoài nữa. Tiểu Thần ở lại nơi này đi, không cần phải ra ngoài thuê phòng đâu. Cậu còn đi học nên gánh nặng quá lớn, cùng người khác thuê phòng không tiện lắm đâu.”

Đột nhiên Cố Thần bị người ta ôm lấy thì ngây người chốc lát. Trong lòng cậu có rất nhiều thắc mắc nhưng cậu không nghe được nửa phần giả dối nào trong lời của Cận Lập, chỉ có thể tùy ý cho hơi thở ấm áp của Cận Lập vây quanh lấy mình.

Cận Lập rất hài lòng với sự nghe theo của Cố Thần, đánh tiếng quyết định: “Xác định như vậy đi, trước lúc cậu tốt nghiệp thì cứ ở nhà của anh.” Anh nắm lấy tay Cố Thần, “Từ chối vị ‘đàn anh’ này đi.”

Cố Thần: “...”

Cận Lập nhìn chăm chăm Cố Thần gửi tin nhắn cho đàn anh, đàn anh không nói gì cả chỉ bảo lần sau cần dịch gì thì sẽ tìm cậu.

Cận Lập đứng trên lập trường của ‘bác cha chú’ mà quang minh chính đại đứng nhìn toàn bộ cuộc đối thoại của hai người họ. Thấy đối phương nói đến “dịch” thì mày Cận Lập nhướng lên, đợi Cố Thần cất di động thì lên tiếng: “Cậu đi phiên dịch cho người khác?”

Cố Thần hơi do dự lại gạt đầu.

Cận Lập không nói gì, đưa tay lên xoa xoa đầu Cố Thần.

Hôm sau Cố Thần tỉnh lại, lúc ăn sáng thì thấy Cận Lập ngoắc ngoắc mình, bước đến ngồi xuống ăn cháo.

Cận Lập chăm chú nhìn Cố Thần ăn sáng xong thì trở về phòng cầm mấy tập tài liệu tiếng Anh đến: “Có thể dịch cái này không?”

Cố Thần ngẩn ra, nhận lấy nhìn qua trong thoáng chốc rồi gạt đầu.

Cận Lập hỏi: “Mấy ngày có thể xong?”

Cố Thần nghĩ nghĩ rồi nói: “Hai ngày.”

Cận Lập trả lời: “Tốt lắm, vậy đêm mai gửi cho anh.” Anh lấy điện thoại ra, mở Wechat dành cho công việc, “Thêm anh đi, thù lao thì gửi thẳng sang Wechat cho cậu.”

Cố Thần: “...”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cẩm Lý: Hừ hừ, tuyệt đối không thể cho tên dê tiện có vẻ bộ giai này cơ hội để tiếp cận Thần Thần!

Thần Thần: ...

*

Cẩm Lý: Đại thần đại thần, cậu phải đợi ai bốn năm? __?

Thần Thần: Mẹ dặn không thể yêu sớm.

12. Chương 12: Trùng Hợp

Sau khi trao đổi Wechat xong thì dường như ngày nào Cố Thần cũng nhận được tin nhắn của Cận Lập.

Không phải bảo cậu ăn uống đúng giờ thì cũng là mưa rồi phải đi đón cậu.

Hôm nay Cố Thần muốn đến thư viện tìm sách lại nhận được một tin nhắn mới từ Cận Lập: “Lúc này bụi mù mịt lắm khá là nghiêm trọng, anh sẽ đến đón cậu.”

Cố Thần: “...”

Cố Thần xem xong sách rồi ngoan ngoãn ra chỗ cửa. Cận Lập đã chờ ở bên ngoài, bản thân anh ngồi trên ghế điều khiển, trên mặt còn mang khẩu trang. Cố Thần lên xe ngồi, hơi tò mò mà liếc nhìn Cận Lập một cái: “Không nghiêm trọng đến thế chứ?”

Cận Lập trả lời: “Anh bị cảm.” Giọng của anh có hơi khàn, “Gần đây mở miệng nói toàn ra hơi.”

Cố Thần dừng một chốc lại bảo: “Không được nói chuyện nữa.”

Cận Lập gật đầu.

Đến gần khu chợ thì Cố Thần lại lên tiếng: “Có thể dừng xe một chút được không?”

Cận Lập nghe theo mà đỗ xe: “Muốn làm gì à?”

Cố Thần áp a áp ứng nói: “Mua chút đồ thôi.”

Cận Lập đỗ xe tốt rồi thì bước ra từ ghế điều khiển theo Cố Thần vào chợ. Cố Thần sững sốt đôi chút, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Cận Lập mặc vest mang giày da, có phong độ của thành phần tinh anh, thật sự rất không hợp với khu chợ náo nhiệt đầy tiếng nói cười. Trong không khí là mùi thức ăn, dưới mặt đất bê tông là nước bắn chảy dài. Bất kể có mua thức ăn hay không mua thức ăn thì giọng cũng rất to, mấy vụ hét giá nhìn cứ như đang cãi nhau. Thậm chí Cận Lập còn thấy vài kẻ móc túi lợi dụng đám đông mà chen chúc định động tay lên trộm chút đồ.

Theo bản năng Cận Lập lại che chở cho Cố Thần sau đó kinh ngạc thốt lên: “Tại sao chạng vạng rồi mà còn nhiều người đến thế?”

Cố Thần trả lời: “Chợ này tối không mở, lúc chạng vạng thì còn giảm giá một chút.”

Thảo nào.

Giọng của Cố Thần hơi buồn: “Đến sớm chút chắc sẽ tìm được thức ăn tươi ngon hơn.” Cậu chọn một vài nguyên liệu nấu ăn nên cùng chen vào với Cận Lập.

Cận Lập nhìn thân thể gầy nhom của Cố Thần thì có cảm giác trong nháy mắt cậu sẽ bị người ta đè chết mất nên đưa tay sang nắm lấy cổ tay Cố Thần, theo sát bên cạnh bảo vệ đến lúc cậu rời khỏi chợ.

Ánh chiều tà đã dần rủ xuống phía tây, ánh nắng vàng nhạt chiếu rọi trên con phố khiến một ngày bình thường vào lúc hoàng hôn yên ả tốt đẹp lên vài phần.

Không khí trong lành trong lồng ngực khiến Cận Lập như phục hồi sức sống, hai mắt phát sáng nhìn Cố Thần: “Tối nay cậu định nấu cơm à?”

Cố Thần dừng một chốc rồi lên tiếng: “Ừm, có thể vậy.”

Cận Lập đang nhớ đến tay nghề của Cố Thần, nhanh chóng gửi cho dì nấu cơm một tin nhắn bảo rằng tối nay dì không cần đến.

Cố Thần chú ý nhìn Cận Lập thì thấy anh có vẻ rất vui, không nói gì cả yên lặng ngồi bên ghế phó lái. Đợi đến lúc về nhà Cố Thần vào bếp chuẩn bị thức ăn cho mình và Cận Lập.

Cận Lập vừa vào cửa đã nhận được một cú điện thoại của đám bạn xấu rủ rê đêm nay ra ngoài chơi.

Theo bản năng Cận Lập liếc mắt nhìn về phía bếp, đang định từ chối thì đám bạn lại nói: “Mày có biết đã lâu rồi mày chưa đến không? Lúc nào cũng bảo có việc, đừng cho là tao không biết hạng mục gần đây của mày vừa hoàn thành nhé! Không phải là anh em của nhau à?”

Đã nói đến mức này rồi đương nhiên Cận Lập không thể chối từ được. Anh với Cố Thần ăn cơm tối rồi nói với cậu một tiếng. Cố Thần thu dọn chén đĩa, mắt lại nhìn lê chửng đường phèn nắm tuyết rồi lặng lẽ tính kỹ thời gian sau đó quyết định vào phòng dịch tài liệu của Cận Lập trước.

Bất thành lình Cố Thần lại mỗi một muốn ngủ, nhanh tay mở nhóm bạn thân ra tìm Sương hoa rơi đây: “Nếu 9 giờ tôi không online thì gọi điện cho tôi giúp.” Cậu đang nấu thức ăn, nếu như thiếp đi thì không được ổn lắm.

Sương hoa rơi đây đồng ý.

Cố Thần xoa xoa huyết thái dương, đang muốn xem tài liệu lần nữa thì nhận được một tin nhắn mới. Cậu giật thót cả mình, vừa cầm di động thì thấy đó là vị đàn anh vừa mới gặp kia.

Đàn anh bảo có phần tài liệu cần người cứu gấp, nó không dài lắm nhưng mai phải dùng đến. Hỏi xem cậu có thể giúp đỡ được không, sẽ trả gấp đôi còn hẹn mời cơm cậu nữa.

Cố Thần nhớ đến vài lần hợp tác trước kia, cảm thấy vị đàn anh này là người tốt. Cũng đúng lúc bây giờ cậu đang cần làm việc để nâng cao tinh thần nên cầm di động lên trả lời lại.

Cố Thần: Không sao đâu ạ.

Cố Thần: Giá cả như bình thường là được rồi.

Cố Thần: Không cần phải mời cơm đâu anh.

Đàn anh: Nhờ cả vào cậu nhé, anh gửi tài liệu qua mail cho cậu.

Sau đó Cố Thần nhận được mail của đàn anh gửi đến thế là ngồi trên máy tính nhanh tay đi dịch.

Cố Thần làm xong cũng gần đến 9 giờ rồi. Cậu mang bản dịch gửi sang đàn anh rồi lên nhóm bạn thân nói một tiếng sau đó vào bếp tắt lửa, mang lê chửng đường phèn nắm tuyết đặt lên bàn.

Cố Thần để cho Cận Lập một tờ giấy nhắn. Lại nghĩ nghĩ rồi gửi cho Cận Lập hai tin nhắn hẹn giờ sau đó lên phòng đi ngủ.

Cận Lập chơi đùa với đám bạn xấu đến gần 12 giờ sau đó mới gọi người đến đưa mình về nhà. Anh uống đến mức đầu óc rối loạn, não như bị đổ đầy nước, giọng lại càng khó chịu hơn. Ngay lúc Cận Lập sắp ngủ trên xe thì bỗng nhiên điện thoại kêu lên một tiếng.

Cận Lập mang di động lên nhìn thì bản thân tự dưng tỉnh táo trở lại, thì ra là Cố Thần gửi đến! Cố Thần gửi đến hai tin nhắn, một cái là tin nhắn hình ảnh, trong ảnh là một cái chén được đặt trên bàn. Cái còn lại là tin nhắn bình thường: “Trên bàn là lê chưng đường phèn nắm tuyết, lúc về thì nhớ hâm nóng, có thể làm giảm đau họng đấy.”

Cận Lập cảm thấy bản thân mình cận bã thật, để Cố Thần ở nhà một mình còn anh thì lại đi ăn chơi đàng điếm! Đột nhiên Cố Thần làm cơm là vì muốn chưng thứ này cho anh đúng không? Sự áy náy cùng cực đang vây lấy Cận Lập, anh dùng chất giọng khàn như vịt đẻ kia nói với người đưa mình về: “Lái nhanh lên, tôi phải về nhà gấp.”

Cận Lập mở cửa nhà bằng sự tỉnh táo cuối cùng còn sót lại, lẩm bẩm mang chén lê chưng uống một ngụm lại đi về phòng của Cố Thần. Mất anh nhìn một vòng rồi lảo đảo bước đến mép giường của Cố Thần nằm xuống, ôm chặt lấy Cố Thần đặt dưới thân mình.

Cố Thần ngủ rất say, bị người ta ôm cũng chỉ nhú mày. Cậu đã lăn sang bên khác để nhường chỗ cho Cận Lập nằm cạnh nhưng vẫn chưa thức giấc. Cận Lập uống rượu rồi lại uống lê chưng đường phèn ngọt ngào nên cảm thấy trong miệng mình hơi lạ. Anh ở trên giường nhô đầu ra, anh đang bị hấp dẫn bởi mùi hương trong lành động lòng người của Cố Thần, lại đến gần dùng mũi ngửi sau đó thì giữ lấy đôi môi mềm mại của Cố Thần luôn.

Đến lúc môi bị người cạy mở Cố Thần mới bỗng nhiên thức giấc. Việc bị đàn ông đè dưới thân đã xua tan cơn buồn ngủ của cậu.

Cố Thần đá Cận Lập xuống giường, cả người cậu run rẩy.

Đợi đến lúc phát giác ra thì Cận Lập đã ngã ngửa ngồi dưới đất, hình như không biết mình đang ở đâu, khi đó Cố Thần mới hoàn hồn trở lại. Vị ngọt và chất trong miệng đã dần dần tan ra.

Cố Thần yên lặng nhìn Cận Lập say đến mức nằm trên mặt đất, đột nhiên thấy trên mặt anh là một dấu son môi đỏ chót.

Vừa này hình như anh ta đến nhầm phòng để tiếp tục cuộc sống về đêm thì phải?

Nhớ đến hôm đó “bạn gái cũ” của Cận Lập tìm đến, lại nhìn vết hôn đỏ trên mặt anh cuối cùng Cố Thần cũng bình tĩnh trở lại. Cậu đứng lên đi súc miệng rồi mới cực khổ mang Cận Lập về phòng kế bên.

Cả người cậu đỏ đầy mồ hôi luôn.

Cố Thần trở lại giường, nằm nhìn cửa phòng đã đóng kín sau đó lại xuống giường kiểm tra cửa một lần nữa. Xác định cửa đã đóng chặt rồi Cố Thần mới dần ngồi tựa lưng bên cửa.

Không phải ai cũng có loại ý nghĩ đó, trên đời này có được bao nhiêu người đàn ông sẽ yêu thích đàn ông như vậy? Cận Lập là người tốt nhưng chắc chắn anh ấy sẽ không có loại ý nghĩ đó với cậu. Họ và Cận Lập không giống nhau.

Chắc chắn Cận Lập không phải là kiểu người như cậu.

Cố Thần khẽ ôm đầu gối, cậu chăm chú nhìn đôi chân trần của mình.

Cận Lập không phải là kiểu người như cậu.

Sáng hôm sau Cố Thần ra ngoài sớm nên từ chối ý định đưa cậu đi học của Cận Lập. Cận Lập đang nghĩ xem trưa nay nên lấy lí do gì để đón Cố Thần, không để cậu ăn thức ăn rẻ tiền không có dinh dưỡng ở bên ngoài thì chợt nhận được một tin nhắn từ cậu: “Trưa nay tôi ăn cơm ở ngoài.”

Ngay tức khắc Cận Lập gửi trả lời: “Sao vậy? Anh đã gọi di làm cơm làm đồ ăn cậu thích đó.”

Sau một lúc lâu Cố Thần mới nhắn lại: “Hẹn người rồi.”

Cận Lập nhìn chăm chú ba chữ trên màn hình.

Hẹn người rồi.

Hẹn người rồi.

Hẹn người rồi.

Giữa trưa Cận Lập không về nhà mà chạy một vòng gần đại học Hoa Đông ăn cơm. Lúc phục vụ niêm nở đưa anh vào chỗ ngồi thì anh lại quay đầu đi thẳng. Đến quán cơm thứ tư lúc Cận Lập liếc mắt nhìn vào thì thấy Cố Thần và một thằng oắt nào đó đang ngồi đối diện nhau.

Lại là vị đàn anh dạo trước muốn đưa Cố Thần về nhà!!!!!!

Trong chốc lát Cận Lập phát rồ rồi. Anh bước vào, đi một vòng rồi ngồi xuống bàn kế bên bàn của Cố Thần. Hai chỗ ngồi đó cách nhau bằng hàng rào gỗ mỏng manh, có thể cho khách ăn một không gian riêng tư. Cận Lập gọi thức ăn, cách hàng rào gỗ mà nhìn chăm chú Cố Thần như muốn đốt mấy lỗ lên người cậu.

Vị đàn anh ngồi đối diện Cố Thần nhanh chóng phát giác ra ánh nhìn đến từ một bàn khác.

Đàn anh: “...”

Đàn anh: “Xem ra anh họ của cậu quan tâm cậu ghê.”

Cố Thần sững sốt.

Cận Lập: “...”

Bị người ta phát hiện ra rồi nhưng Cận Lập cũng giữ bình tĩnh lắm, anh đứng lên đi qua chào hỏi: “Trùng hợp quá luôn, các cậu ăn cơm ở đây sao?” Anh gọi phục vụ đến, “Đợi một chút, mang thức ăn sang đây đi. Chúng tôi ăn với nhau.” Dặn dò xong sau đó anh cực kỳ có phong độ mà vươn tay sang, “Xin chào, tôi là Cận Lập, là anh họ của Tiểu Thần. Lần trước tôi hiểu lầm cậu rồi, ngại quá.”

Theo bản năng vị đàn anh đó nắm lấy tay Cận Lập. Đối mặt với khí chất “Tui là người thành đạt, tui là người thành đạt” tỏa ra khắp cả người Cận Lập khiến đàn anh đột nhiên sinh ra một cảm giác tự ti khó tả, chủ động giải thích nguyên nhân vì sao lại hẹn Cố Thần đi ăn.

Sau khi thức ăn được đưa đến Cố Thần vẫn cứ cầm mặt ngồi ăn không thèm lên tiếng.

Cận Lập vẫn luôn chú ý đến Cố Thần, thấy cậu đã ăn no rồi thì nhanh chóng thanh toán rồi đóng gói cậu mang lên xe rời khỏi.

Cố Thần cảm thấy bầu không khí trên xe hơi bức bối làm cậu khá khó chịu.

Thấy Cận Lập vẫn cứ bình tĩnh thảnh thơi an toàn, Cố Thần yên lặng một lúc lâu rồi mở miệng lên tiếng: “Không phải anh bảo trưa nay gọi dì đến làm cơm à?”

Sao lại bỗng nhiên “trùng hợp” mà đến ăn ở đây được chứ?

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thần Thần: Anh Cận là người tốt.

Cẩm Lý: Come out giờ luôn! Ông xã ghen tuông khiến lửa dục xa chấn bùng cháy!.avi.

Thần Thần: ...

13. Chương 13: King Thần

Cố Thần hỏi thẳng làm đầu Cận Lập xoay tròn.

Vì sao miệng anh thì bảo gọi dì đến làm cơm sau đó lại chạy vòng quanh trường học rồi bất ngờ tìm được Cố Thần đang “hẹn người rồi”?

Tay Cận Lập đang thảnh thơi an toàn thì lập tức dừng lại.

Xe vẫn cứ lảng lạng đỗ bên đường. Đây là lúc cao điểm ăn trưa, người qua đường vẫn cứ đi đi lại lại, có người thì vui vẻ có kẻ lại vội vàng.

Vì sao chứ?

Vì sao đối mặt với Cố Thần lại chột dạ trốn tránh rồi lại tức giận khó chịu? Vì sao lúc đầu rất ghét sau này lại càng lúc càng bị thu hút?

Là vì xúc động của cơ thể sao? Hay là vì khi nhìn đến thiếu niên lúc nào cũng yên lặng không mỉm cười thì trong lòng lại muốn đến gần cậu ấy thêm chút nữa, đến gần cậu ấy thêm chút nữa thôi?

Vì không dám nhìn thẳng vào dự vọng và khao khát sâu tận trong đáy lòng mình nên cứ tránh né, vẫn cứ tránh né như thế.

Cận Lập lên tiếng: “Anh...”

Cố Thần hỏi: “Anh thích tôi ư?”

Cận Lập cắn răng, hồi hộp trả lời: “Anh... Hình như anh có hơi...”

Cố Thần lại bảo: “Xin lỗi.” Cậu nhìn về phía Cận Lập: “Tôi không muốn nói đến chuyện yêu đương.”

Cận Lập im lặng.

“Tôi không muốn yêu sớm.” Cố Thần nhắm mắt, ánh nhìn cũng dần buông xuống, “Tôi đã hứa với mẹ rồi.”

Cả người Cận Lập chấn động. Mẹ ư? Không phải ba mẹ Cố Thần đã mất rồi à?

“Bốn năm trước.” Cố Thần lên tiếng. “Lúc chúng tôi ra ngoài thì tôi đã hứa với mẹ.”

Cận Lập nghe thấy lời nói của Cố Thần thì sâu tận đáy lòng tựa như có một lưỡi dao cứa vào. Nó đâm vào con tim của anh khiến máu chảy đầm đìa, có cảm giác đau đến mức không tả thành lời được, sau đó anh vươn tay ôm lấy Cố Thần vào lòng mình. Cảm thấy cơ thể ấm áp của người trong lòng mới làm Cận Lập thoáng yên tâm. Tai nạn xe bốn năm trước kia không chỉ mang ba mẹ của Cố Thần đi, mà nó còn khiến cho cậu thiếu niên Cố Thần hoạt bát biến mất. Cố Thần thu xếp tương lai của mình thật ổn thỏa cũng vì muốn thực hiện lời hứa với ba mẹ khi đó.

Đừng nên yêu sớm, phải chăm chỉ học hành, cố thi đậu đại học rồi tìm một công việc thật tốt.

Tương lai xa xăm sau đó họ vẫn chưa thể cùng Cố Thần vẽ ra.

Có thể sau này Cố Thần sẽ gặp được một người đưa cậu ra khỏi quá khứ, khiến cậu tươi cười một lần nữa, người đó với cậu sẽ vẽ ra tiếp những mục tiêu cho tương lai. Người đó được phép thích, được phép thân mật, chứ không phải như anh, đã bị cậu ấy từ chối thẳng mặt rồi nhưng vẫn không cam lòng.

Cận Lập ôm Cố Thần thật chặt, anh không nỡ thả cậu thiếu niên mềm mại trong lòng ra. Rõ ràng chỉ thích một chút thôi nhưng lúc này đây cảm giác thích đó lại cứ tăng thêm khiến anh không có cách nào thoát ra được. Anh muốn sống trong một ngôi nhà có Cố Thần, muốn hằng ngày đều được mang thức ăn Cố Thần làm ra, muốn hiểu hết mọi hành động của cậu, muốn ôm cậu vào lòng, muốn khiến Cố Thần trở thành một người cũng biết khóc biết cười lần nữa. Cận Lập khàn giọng lên tiếng: “Được, sẽ không yêu sớm đâu.”

Cố Thần ngừng một chút, để cho Cận Lập tùy ý ôm bản thân cậu thật chặt.

Sau một lúc lâu Cận Lập mới chịu buông Cố Thần ra, nhìn những bông tuyết đang dần rơi xuống ở ngoài trời rồi lên tiếng: “Trời trở lạnh rồi, đi mua chút quần áo với anh nhé.”

Cố Thần còn chưa hiểu rõ đã bị Cận Lập kéo đến một nơi khác dạo quanh rồi lại bị anh cho thử từng bộ phục trang một. Cận Lập không cho Cố Thần có cơ hội cự tuyệt, nhanh tay thanh toán tiền rồi kéo cậu trở về xe nói: “Đưa đi động cho anh đi.”

Cố Thần nhú mào, cậu vô thức đưa đi động sang cho anh.

Cận Lập tìm trong danh bạ sau đó kéo số vừa mới liên lạc vào danh sách chặn, động tác cực trơn tru, tốc độ cũng nhanh chóng tựa như đã tập dượt trong lòng biết bao lần rồi.

Cố Thần: “...”

Về mặt của Cận Lập rất đứng đắn: “Giúp em bóp chết mầm mống yêu sớm từ trong trứng nước.”

Cố Thần: “...”

Cận Lập: “Đợi đến lúc em trưởng thành hãy để anh chăm sóc em.”

Cận Lập nói là làm ngay, vài ngày sau Cố Thần đã thấy rõ, cứ mỗi lần cậu có tiết đều nhận được điện thoại của Cận Lập. Sau khi phát hiện ra Cố Thần làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, Cận Lập đã công khai gánh vác trách nhiệm giám sát. Mỗi ngày đều gọi Cố Thần dậy chạy thể dục buổi sáng, mỗi tối đứng giờ lại đốc thúc Cố Thần đi ngủ. Lúc đã đến giờ ngủ mà Cố Thần không muốn đi ngủ thì Cận Lập luôn kéo cậu nằm cạnh mình, quyết tâm làm cho cậu ngủ đúng giờ.

Sự kiên trì đó khiến sắc mặt Cố Thần hồng hào lên. Đến cuối tuần, Cố Thần cứ nghĩ rằng Cận Lập sẽ nghỉ ngơi một chút ai mà ngờ anh lại kéo cậu ra khỏi giường mang đến phòng tập gym tập luyện. Vài năm nay Cố Thần không vận động nhiều, mới vừa bắt đầu thì theo không kịp sau Cận Lập lại mang huấn luyện viên đến, rất là hùng hồn đứng ở một bên chỉ tay hướng dẫn Cố Thần hoàn thành các hạng mục.

Lúc Cố Thần trở về thì cả người mỏi nhừ, Cận Lập không cho cậu đi ngủ ngay mà lại tự tay đến massage toàn thân cho cậu. Tay nghề của Cận Lập rất tốt, lúc đầu thì có hơi đau sau đó lại rất dễ chịu.

Cố Thần cảm thấy xương cốt toàn thân mình như bị đánh gãy rồi lại được nối trở về, ngay cả đầu ngón út cũng không muốn di chuyển nữa. Cậu nằm sấp thiếp đi trong chăn đệm mềm mại.

Cận Lập chăm chú nhìn về mặt khi ngủ không chút đề phòng của Cố Thần trong chốc lát, anh không đi đâu cả lén tiến vào ổ chăn của Cố Thần ôm lấy cậu chàng đang say giấc. Thằng nhóc này rất mềm lòng cũng chẳng biết cách cự tuyệt đâu. Anh hôn lên trán Cố Thần khẽ nói: “Ngủ trưa ngon nhé!”

Ngoài trời rơi vài bông tuyết nhỏ, khí trời thật sự rất lạnh nhưng trong phòng có hệ thống sưởi vậy nên một tí ti lạnh thôi cũng không tiến vào được. Cố Thần ngủ rất yên ổn, cho đến tận lúc hoàng hôn mới chịu thức giấc. Cậu cảm thấy bên cạnh mình có một nguồn nhiệt ấm áp, mờ mịt trong chốc lát tâm mắt mới dần rõ hơn.

Trong gang tấc khuôn mặt của Cận Lập đập thẳng vào mắt, Cố Thần ngậy người rồi mới phát hiện hơi thở của Cận Lập đang vây quanh lấy mình. Cậu cố gắng nhớ lại trước lúc đi ngủ rồi bỗng dưng phát hiện ra mình với Cận Lập lại thân mật đến thế, thân mật đến mức cùng ngủ một giường cũng chẳng bất ngờ gì.

Thật ra ai cũng hướng về nơi ấm áp cả.

Cũng giống như việc cậu thích làm bạn với Cẩm lý lý lý lý lý. Lúc nào Cận Lập cũng chăm sóc khiến cậu không thể chống cự được, bất giác lại cho anh bước qua lằn ranh kia, chính thức bước vào cuộc sống của cậu.

Cố Thần chăm chú nhìn hai mắt khép kín của Cận Lập.

Lông mi của Cận Lập run run sau đó mí mắt khẽ nhúc nhích, đôi mắt trong ánh nhìn của Cố Thần dần mở ra. Thấy Cố Thần đang nhìn chăm chăm mình thì mặt Cận Lập nóng lên, hai tai đỏ ửng. Anh cũng xem như là người đã từng yêu đương nhưng đây lại là lần đầu tiên trải qua cảm giác lúng túng khi yêu, hồi hộp đến mức nuốt “ợ” một tiếng. Về mặt anh rất nghiêm túc giải thích: “Ngại quá, ban nãy hơi mệt nên ngủ quên trên giường của em luôn.”

Cố Thần dời bàn tay của anh đang đặt bên hông mình ra.

Cận Lập: “... Lúc ngủ anh không được thành thật lắm.”

Cố Thần “ừm” một tiếng không nói gì nữa, ngồi lên cầm lấy di động đang kêu vang kia.

Cận Lập rất muốn xem ké nhưng nghĩ đến mình mới vừa “phạm quy” nên tức khắc rời khỏi giường đi thay quần áo.

Cố Thần mở công cụ liên lạc ra, đập vào mắt là tin nhắn của bạn thân Sương hoa rơi đầy: “Thụy Thụy, không phải cậu biết King thần đó chứ???”

14. Chương 14: Sinh Nhật

King cũng không phải là người trong giới lồng tiếng. Gã ở trong giới e-Sports, năm ngoái đưa đội tuyển đi thi giành được chức quán quân, đương nhiên kỹ thuật cũng rất tốt rồi. King đã quyết định lui giới không tham gia thi đấu nữa, gã trở thành huấn luyện viên cho đội. Lúc bình thường thỉnh thoảng còn livestream khiến quần chúng khóc gào thét gọi ông xã ông xã.

Cố Thần nghe thấy Sương hoa rơi đầy nhắc đến “King thần” thì tầm mắt hơi ngưng lại, chăm chú nhìn thứ được Sương hoa rơi đầy gửi đến.

King: Bảo bối, anh biết là em mà. @Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh.

King là người giành được chức quán quân, tuy Cố Thần cũng được gọi là “đại thần” nhưng vẫn không so được với vị “thần” chân chính xuất hiện này. Nhìn thấy ảnh chụp màn hình này được gửi đến mấy chục lần trên weibo thì fan của Cố Thần lại tăng lên một lượt nữa.

Cố Thần yên lặng không lên tiếng, giữ chặt tay không mở weibo ra rồi đứng lên.

Cận Lập thay quần áo ổn rồi lại lần mò về đây, thấy sắc mặt của Cố Thần không được tốt lắm thì quan tâm hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

Cố Thần trả lời: “Không có.” Cận thần nhiên đáp, “Chỉ là một người không quan trọng cũng chẳng liên can mà thôi.”

Nếu có thể cứng rắn tuyên bố rằng, “Chỉ là một người không quan trọng cũng chẳng liên can” thì đương nhiên những suy nghĩ buồn bực gì đó cũng không tiếp diễn nữa. Sau đó di động của Cố Thần cũng bắt đầu nhận được những hình ảnh khác nhau. Trên ảnh chụp là thiếu niên đang nhắm mắt, nửa thân trên lơ lửng tựa như đang ngủ say. Đối với người chụp ảnh thiếu niên kia thì chỉ cần vươn tay kéo cái chăn mỏng manh ra đã có thể nhìn thấy cảnh xuân vô hạn.

Cố Thần ngẩng nhìn từ tốn rồi nhẹ nhàng xóa đi, động tác lưu loát chẳng hề nương tay.

Cứ như thế mà trải qua những tháng ngày sống yên gió lặng, ngoài mặt thì Cận Lập tỏ vẻ không làm gì cả nhưng trên thực tế lại cứ thích quần này quần nọ, cũng chiếm trọn luôn ngày cuối tuần của Cố Thần. Cũng may gần đây Cố Thần không phải thu âm kịch nào nên cũng đi theo Cận Lập.

Cận Lập được Cố Thần ngầm đồng ý đương nhiên sẽ mượn việc “massage” để thoải mái ngủ trên giường của cậu rồi. Hôm nay Cận Lập tỉnh lại sớm hơn Cố Thần một chút, yên lặng nhìn ngắm khuôn mặt ngủ say của Cố Thần. Đang tính lén hôn môi một cái thì đột nhiên di động trong tay kêu lên.

Cận Lập còn chưa tỉnh táo hẳn, cầm di động lên nhìn thấy thì giật cả mình, cơn buồn ngủ hoàn toàn bay mất. Bên trên là một tấm ảnh khóa thân! Tấm ảnh Cố Thần khóa thân! Thiếu niên trên ảnh nhỏ hơn Cố Thần một chút nhưng liếc mắt một cái Cận Lập cũng có thể nhận ra được.

Trong lúc tức giận Cận Lập cầm di động lên nhấn sang: “Cậu là ai?”

Bên kia gửi trả rất nhanh: “Bảo bối, anh nghĩ em đã biết từ trước rồi chứ.”

Cận Lập nhìn chằm chằm hai chữ “bảo bối” ở trên. Đợi đến lúc anh phát hiện ra thì mới biết điện thoại trong tay không phải của mình mà là của Cố Thần!

Thằng nhóc chết tiệt này, bị biến thái quần theo cũng không biết kêu lên một tiếng à?

Hình như đối phương cảm thấy Cố Thần trả lời lâu quá nên thông thả gửi đến một tin nhắn khác: “Bảo bối à, chỉ cần em qua đây với anh thì anh hứa sẽ xóa hết tất cả các ảnh chụp, cam đoan sẽ không cho ai khác nhìn thấy đâu.”

Cận Lập nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, anh tức giận đến mức run cả tay. Trong lúc anh không biết thì mèo con mình cẩn thận chăm sóc lại bị người khác cuỗm mất à?

Cận Lập lay Cổ Thần đang ngủ say dậy.

Cổ Thần nằm trên gối dụi dụi mấy cái rồi mở mắt. Lúc nhìn thấy Cận Lập giữ di động của mình trong tay thì cậu nhúu chặt mày sau đó ngồi dậy. Đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Cận Lập thì Cổ Thần vẫn cứ bình tĩnh lấy di động lại. Cậu lướt lướt xem thử, chậm chậm đọc hết đoạn tin nhắn giữa đối phương và Cận Lập.

Ánh mắt của Cận Lập như muốn chọc thủng mấy lỗ trên khuôn mặt bình tĩnh không chút dao động của Cổ Thần. Anh cố gắng áp chế cơn giận của mình, hỏi đến một câu: “Chuyện này là sao?”

Cổ Thần trả lời: “Tôi đã kể rồi mà.”

Cận Lập tức giận nắm chặt lấy tay của Cổ Thần: “Đừng nói nhảm nữa, em đã kể đến khi nào chứ?”

Cổ Thần vẫn điềm tĩnh như trước: “Năm ngày trước đã nói ‘Chỉ là một người không quan trọng cũng chẳng liên can mà thôi.’”

Cận Lập muốn phát rồ rồi.

Cổ Thần lại bảo: “Chẳng qua trong tay cậu ấy chỉ giữ mấy tấm hình khóa thân thôi mà, cũng chẳng còn gì cả.”

Cận Lập phát điên: “Mấy tấm hình khóa thân còn không có gì là sao?”

Cổ Thần: “Anh đã từng ở trọ trong trường chưa?”

Cận Lập: “... Chưa.”

Cổ Thần: “...”

Cổ Thần nói: “Bọn tôi ở trọ trong trường, ở ký túc xá ấy. Trên hành lang có phòng tắm, mọi người để trần đi tới đi lui cũng không hiếm lạ gì. Dù sao cũng là nam cả nên không ai để ý đến mấy tấm hình khóa thân đó đâu.”

Về mặt Cận Lập thoáng dịu đi: “Gã là bạn học của em ư?”

Cổ Thần lắc đầu. Cậu cũng không giấu giếm: “Là một người bạn thôi. Quen biết đã nhiều năm rồi, năm ngoái tôi ra ngoài giải sầu thì ở nhờ nhà cậu ấy. Ở vài ngày, cuối cùng đến một đêm cậu ấy lên vào phòng tôi.” Nói đến đây, cậu liếc mắt nhìn Cận Lập một cái, “Muốn lên giường với tôi.”

Ánh mắt của Cổ Thần như hắt một gáo nước lạnh lên đầu Cận Lập. Anh đột nhiên ý thức được bản thân mình đối với phương diện tình cảm cũng đâu có ngu ngơ như một đứa nhóc đâu, Cổ Thần sẽ trưởng thành nhanh thôi, bản thân cậu cũng là một người đàn ông có chính kiến mà. May thay da mặt của Cận Lập đủ dày, trong chớp mắt đã khôi phục trở lại rồi tiếp tục gặng hỏi: “Em không đồng ý rồi chạy trốn sau đó gã ta đến quấy rối em đúng không?”

Cổ Thần nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: “Cũng không sai biệt lắm.” Cậu bổ sung thêm một câu: “Tôi biết cậu ấy và những người khác cũng có quan hệ với nhau nên không muốn lún sâu vào, sẽ không liên hệ với cậu ấy nữa đâu.” Không nghĩ đến rằng có vài người chẳng ăn được thì vẫn cứ tiếp tục thương nhớ, bây giờ lại còn lộ liễu tìm đến tận đây.

Cận Lập nghiêm mặt: “Đưa di động cho anh.”

Cổ Thần nhượng mày.

Cận Lập nói: “Anh đi kiện gã ta để gã không dám xuất hiện nữa!” Dám đến đây đùa với bà xã của anh à, anh chưa đi cắt quần thẳng biến thái đó là may lắm rồi đó!

Cổ Thần im lặng một lúc cũng không phản đối gì. Sở dĩ cậu xử trí bằng cách không để ý đến đối phương thật ra cũng vì không có biện pháp nào với gã. Chặn đối phương thì gã sẽ tìm số khác để liên lạc, tài khoản trên mạng cũng đã bị tìm ra rồi, ngoại trừ việc không quan tâm ra thì cậu cũng chẳng còn cách nào khác nữa.

Tuy biết rằng mức độ quấy rối đó cũng không cấu thành tội danh được nhưng Cố Thần cảm thấy đem việc này giao cho Cận Lập giải quyết là ổn nhất.

Cận Lập tìm người tra xét mấy cái tin nhắn được gửi trong di động của Cố Thần, lại dựa vào trí nhớ của cậu mà đối chiếu ra được thân phận và địa chỉ của đối phương rồi giao cho người dưới quyền mình nghĩ ra phương án cụ thể bắt đối phương.

Đơn giản mà nói thì chỉ muốn đối phương bồi thường chút gì đó trước khi đào toàn bộ gốc gác của gã ra rồi lại từ từ đùa giỡn với gã. Nếu đối phương còn làm chuyện trái pháp luật nào đó thì càng tốt, tiện tay cho gã thăng luôn!

Không nghĩ đến một khi đã điều tra ra thì lại tra được kha khá chuyện, ra người này là đại thần King trong giới e-Sports. Có không ít fan girl muốn yêu đương với gã nhưng gã vẫn kiên quyết khước từ những lời dụ dỗ, có thể nói là một dòng nước trong ở giới này. Kết quả hóa ra tên này không thích phụ nữ chỉ thích đàn ông, hơn nữa còn cực thích những nhóc con nhỏ hơn mình rất nhiều. Gã thích làm ở phía sau còn có khuynh hướng tự ngược, số người từng bị gã cưỡng bức xảy ra quan hệ quái dị với gã không ít.

Cận Lập không có hứng thú biết đến những chuyện này, những việc sau đó đều giao cho trợ lý để ý đến còn bản thân mình thì bắt lấy Cố Thần truy hỏi: “Hồi đó em thích chơi game à?”

Cố Thần biết Cận Lập thăm dò chuyện của King nên cũng không bất ngờ khi anh hỏi đến, chỉ gật đầu trả lời: “Từ nhỏ thích.”

“Đừng có tùy tiện tin tưởng rồi quen biết người trên mạng chứ.” Cận Lập nghiêm túc nói, “Tên King này là một thằng cặn bã. Nếu em không trốn mau nói không chừng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý vì gã đấy!”

Cố Thần tránh né ánh mắt lo âu của Cận Lập rồi lên tiếng: “Cảm ơn anh.”

“Nói cảm ơn với anh làm gì chứ?” Cận Lập vẫn giữ lấy tay của Cố Thần, lòng bàn tay hơi ướt ướt, “Tiểu Thần, em ghét việc anh trông nom em sao? Ghét anh thân mật với em ư? Nếu anh có chút ý nghĩ xấu xa với em thì em có ghét anh không?”

Rõ ràng là chiếm giữ vị trí chủ động, rõ ràng có thể dễ dàng nắm lấy nhưng Cận Lập lại căng thẳng vô cùng. Đường như câu trả lời của cậu cực kỳ quan trọng, nhận được đáp án “ghét” không khác gì bị chìm chết cả.

Có ghét không ư?

Cố Thần lại né tránh ánh mắt của Cận Lập lần nữa. Dù cho có muốn thân mật, dù cho có động lòng nhưng Cận Lập vẫn đơn thuần như một đứa trẻ to xác, rất dễ phẫn chấn cũng dễ dàng buồn rầu như vậy. Cận Lập không giống thế, Cận Lập không giống với những kẻ cưỡng bức dụ dỗ hay những tên cặn bã thích bám dính.

Cố Thần trung thực lắc đầu.

Cận Lập như được mở cờ trong bụng, ôm chặt lấy Cố Thần cũng không quan tâm đến chuyện nào khác nữa. Chiều nào có tiết Cố Thần cũng được đưa rước về, hai người dính lấy nhau chơi game hoặc là xem phim. Cuộc sống hằng ngày yên ổn, cũng không cần phải quá thoải mái đâu.

Hình như hai người đã quên mất gì đó rồi.

Cho đến tận hôm sinh nhật của Cố Thần cậu mới nhận được một cú điện thoại của Sương hoa rơi đây. Cố Thần chợt nhớ ra vì chuyện của King nên cậu không onl, có onl cũng chỉ chào hỏi với nhóm bạn thân hoàn toàn quên mất bộ kịch “Đuổi theo ánh nắng” kia.

Sương hoa rơi đây nói: “Nghe họ nói kế hoạch cũng chơi trò mất tích, giống như cậu với kế hoạch rất quen thuộc rồi ấy. Không thì cậu tìm anh ta xem thử được chứ?”

Cố Thần nhú mày lại nhớ đến những lời trước đó đã nói với Cẩm lý lý lý lý lý. Chẳng lẽ Cẩm lý lý lý lý lý đưa “Đuổi theo ánh nắng” đến là vì muốn tiếp cậu với cậu, theo đuổi không được thì trực tiếp bỏ chạy ư?

Người này cũng thật không có trách nhiệm! Bản thân cậu là CV, nộp âm rồi phải phản âm cũng không có việc gì nhưng kế hoạch không giống vậy, đằng sau còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cố Thần nói: “Được, để tôi thử xem có tìm được anh ấy hay không.”

Cận Lập vểnh tai ở bên cạnh nghe lén, thấy Cố Thần đặt điện thoại xuống đã nhúu chặt mày thì hỏi thăm: “Có chuyện gì thế?”

Cố Thần đáp trả: “Không có việc gì.”

Cận Lập sẽ không bị Cố Thần lừa gạt lần nữa đâu: “Lần trước em cũng nói với anh như vậy kết quả lại bị biến thái quấy rối!” Cận Lập đang muốn tra khảo thì di động ở bên cạnh vang lên, tên người gọi là hai chữ “Thái hậu” cực lớn.

Cận Lập nhanh chóng nghe máy.

Giọng của mẹ Cận từ đầu bên kia truyền đến: “Hôm nay có mang Tiểu Thần ra ngoài chơi không?”

Cận Lập rầu rĩ: “Tại sao phải mang ra ngoài chơi chứ mẹ?”

“Mày quả nhiên không quan tâm đến Tiểu Thần mà!” Bất thành linh mẹ Cận trách mắng, “Tiểu Thần với mày ở chung lâu như thế mà mày lại không biết hôm nay là sinh nhật của Tiểu Thần à? Hôm nay Tiểu Thần sẽ đủ 18 tuổi đấy! Ngày trọng đại như thế mà mày cũng không biết, mày có đáng mặt làm anh không chứ?”

15. Chương 15: Viên Mãn

Cận Lập cúp điện thoại, tựa như đã quên đi chuyện vừa rồi sau đó bắt lấy tay Cố Thần truy hỏi: “Tiểu Thần, hôm nay là sinh nhật của em à?”

Cố Thần ngơ ngác chốc lát rồi “Ừm” một tiếng sau đó hỏi một vấn đề làm Cận Lập khá bất ngờ: “Nhạc chuông điện thoại của anh hồi trước hình như là ai đó hát mà, sao giờ đổi đi rồi?”

Nhắc đến chuyện này làm Cận Lập dờ ra, vài chuyện đã quên đi hiện ra trong trí nhớ của anh. Sau khi bị Thụy Thần từ chối anh không còn đăng nhập nữa cũng đổi nhạc chuông luôn, nói chung là nhanh lẹ sòng phẳng đến vô tình. Rồi anh phát hiện mình bị Cố Thần thu hút nên tìm đủ mọi cách để chiếm lấy vị trí người bên gối cậu. Nếu như Cố Thần biết được thì em ấy có nghĩ mình rất khôn nạn không đây?

Cận Lập căng thẳng một chốc rồi lại chột dạ lên tiếng: “Anh không thích cậu ấy nữa.”

“Ra là vậy.” Cố Thần không nói gì. Cậu biết cái gọi là “thích” trên mạng chính là thế, nhanh đến cũng nhanh đi không thể lâu dài vĩnh cửu được. Song cậu rất cảm kích nhóm fan làm bạn khích lệ cậu mấy năm gần đây, đó cũng là lý do vì sao cậu chăm chỉ cho ra những tác phẩm.

Cận Lập kéo chủ đề trở về: “Anh mang em ra ngoài chơi! Em muốn đi đâu nào?”

Cố Thần im lặng một chút rồi nói: “Đến khu giải trí đi.”

Cận Lập có hơi không ngờ đến nhưng lại nhớ Cố Thần mới vừa trưởng thành, muốn đến khu giải trí để chơi đùa cũng rất bình thường. Anh nhanh chóng gọi cho trợ lý nhờ giúp đỡ thu xếp. Bàn giao xong Cận Lập nghĩ một chút rồi thuận tiện phân phó trợ lý lấy tài khoản của mình làm cho xong việc có liên quan đến “Đuổi theo ánh nắng”, cụ thể thì khi nào đăng kịch bản giao cho Cừu luôn kêu be be đi. Xem như anh chột dạ cũng được, anh hạ quyết tâm cũng thế. Nói chung chuyện trên mạng ra sao anh cũng sẽ không xen vào nữa!

Lúc Cận Lập cúp điện thoại thì toàn thân thoải mái vô cùng sau đó dắt Cố Thần ra ngoài chơi. Nhắc đến khu giải trí đương nhiên là nói về cái lớn nhất trong thành phố, chính là chỗ khá nổi danh kia. Cách thức tuyên truyền đưa vào hoạt động như đang đốt tiền ấy, nói chung khu giải trí này nổi tiếng gần xa luôn. Nghe nói mấy ông bố bà mẹ vì muốn con mình học tốt nên hay hứa rằng “Thi được 100 điểm sẽ cho con đi.” hay “Thi vào trường trung học phổ thông tốt nhất sẽ cho con đi.” hoặc còn nói “Thi đậu đại học tốt nhất sẽ cho con đi.”

Cận Lập im lặng nhìn Cố Thần bên ghế phó lái, trong lòng ngứa ngáy luôn muốn bay qua hôn một cái. Cảm giác này tựa như trong miệng đang ngậm một miếng thịt nhưng phải liên tục nhắc nhở bản thân mình rằng “Không thể ăn, bây giờ không thể ăn được.” đột nhiên một ngày được cho biết “Có thể ăn rồi!” thì việc này sao không làm lòng người khác khó chịu được chứ?

Cố Thần rất thông minh, giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt ngập tràn ý muốn xâm lăng của Cận Lập.

Vừa đến khu giải trí Cận Lập đã tháo đai an toàn giúp cậu. Cận Lập tựa thật gần, hai người như kẻ sát bên nhau, có thể thoải mái chạm phải môi của Cố Thần trong gang tấc. Trong đầu của anh hiện lên rất nhiều đoạn phim ngắn có thể xảy ra ở trong xe thì hai bên tai đã ửng đỏ lên.

Cận Lập chờ người lấy ra một cái nón sau xe rồi nghiêm túc đội nó lên đầu của Cố Thần: “Nặng lớn quá, đội nón chống nắng nào.” Cuối cùng anh lại mang một cái nón y như thể đội lên đầu mình, “Hai ngày trước thấy nó cũng được nên tiện tay mua, còn chưa kịp đưa cho em nữa.”

Cố Thần nói: “Cảm ơn anh.”

Cận Lập xuống xe trước rồi đợi Cố Thần xuống thì liều một phen nắm lấy tay cậu.

Nắm... Nắm... Nắm được rồi nè!

Cố Thần không buông tay anh ra kìa!

Lòng bàn tay Cận Lập đổ đầy mồ hôi. Anh cũng được xem như người đã từng trải qua chuyện yêu đương, vậy mà chỉ một cái nắm tay ngây ngô đến thế kia cũng khiến anh nóng bừng cả người. Cận Lập có cảm giác mặt mình đỏ lên, tim cũng đập nhanh cực kỳ. Cố Thần không buông tay anh ra, vậy thì áo sơ mi tình nhân, áo khoác tình nhân, quần tình nhân à còn có giày tình nhân mà anh mua không cần phải giấu nữa rồi nhỉ? Cận Lập căng thẳng nhìn nón đôi mình đưa cho Cố Thần, trong chốc lát tâm trạng trở nên rực sáng.

Rõ ràng người muốn đến khu giải trí là Cố Thần nhưng người chơi đùa như điên lại là Cận Lập. Hình như Cận Lập muốn chơi thử tất cả các trò chơi nên dắt Cố Thần chơi từng cái một, cả một đường cũng không chịu buông tay Cố Thần ra. Sau khi chơi xong máy nhảy thì về mặt Cận Lập trắng bệch, hình như tay chân cũng run run. Nhưng anh lại cậy mạnh mẽ mà thẳng lưng, mạnh mẽ điềm tĩnh nói với Cố Thần: “Không có gì đáng sợ hết chỉ là có hơi kích thích chút thôi mà!”

Cố Thần hơi cong mắt, đáy mắt lộ ra ý cười, khẽ cười nhìn Cận Lập toàn thân run rẩy.

Đối diện với ánh mắt tươi cười của Cố Thần thì Cận Lập hơi sững sốt chốc lát sau đó như tìm lại sức lực mà chạy đến bế Cố Thần lên. Anh vui vẻ ôm lấy Cố Thần chạy một vòng rồi kích động bảo: “Em cười rồi kìa! Em cười với anh rồi kìa!”

Cố Thần: “...”

Cố Thần vươn tay sang ôm lấy cổ Cận Lập, vùi đầu mình vào hõm cổ anh sau đó nở một nụ cười với anh.

Cảm giác vui vẻ này, cảm giác muốn được tươi cười này cậu đã tìm về rồi. Là Cận Lập đã giúp cậu tìm về.

Mấy năm qua một mình cậu lo liệu để thi vào đại học, bản thân cậu cố gắng thi để đến được thành phố này. Bởi vì nơi này đã từng là nơi cả nhà cậu dự tính cho tương lai... Hôm đó cũng là sinh nhật cậu, cả nhà cậu vui vẻ ra ngoài chuẩn bị đưa cậu đến khu giải trí, cũng tiện đường đưa cậu đến xem trường đại học luôn. Ở trên đường mẹ nói với cậu rằng: “Sau này Tiểu Thần sẽ thi đậu vào trường đại học đó, mẹ với ba con sẽ ở đây mở một cửa hàng. Lúc Tiểu Thần tốt nghiệp chúng ta sẽ cùng mua một căn nhà mới...”

Sau đó tiếng cười nói vui vẻ cũng đã chấm dứt.

Cố Thần nắm chặt lấy tay Cận Lập: “Cảm ơn anh.” Cảm ơn anh đã làm bạn cùng em. Nếu không chắc hẳn em cũng không có cơ hội mà bước chân vào khu giải trí này, cũng không thể bước qua ám ảnh tâm lý này.

Cận Lập đang chán nản bản thân mình không khống chế được gì cả, lúc bị Cố Thần ôm lấy thì cả người đều ngây ra. Anh không thêm quan tâm đến ánh nhìn của mọi người xung quanh lập tức ôm lấy Cố Thần chạy đến bãi đỗ xe rồi nhét cậu vào trong xe, bản thân mình cũng chui vào ngay.

Không gian trong xe cực kỳ chật hẹp cùng với không khí dần loãng ra khiến tim Cận Lập đập như nổi trống sau đó lên tiếng: “Tiểu Thần, anh thích em. Anh muốn sống cùng với em tựa như khoảng thời gian giãn đơn này. Em lựa nguyên liệu để nấu ăn anh giúp em mang về nhà. Em nấu cơm còn anh sẽ làm trợ thủ cho em. Em có thể cho anh một cơ hội không?”

Cố Thần hơi dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn ánh mắt như nổi lửa của Cận Lập. Có đôi lúc Cận Lập này rất ngốc có đôi lúc lại cực thông minh, Cận Lập biết bản thân mình cần gì biết được cậu muốn gì vậy nên mới nói những điều như thế khiến cậu không thể từ chối lời tỏ tình đó được.

Cố Thần hôn lên môi Cận Lập một cái.

Cận Lập sững như điên. Ngay tức khắc ôm lấy thắt lưng Cố Thần làm một nụ hôn chân chính khiến cậu không thở nổi mới chịu buông.

Cố Thần cảm thấy ánh mắt nóng rực của Cận Lập, hiếm khi cậu xấu hổ mà đỏ mặt đẩy Cận Lập ra.

Cận Lập kìm nén xúc động muốn nuốt Cố Thần vào bụng một cách triệt để sau đó lái xe đưa Cố Thần đi ăn. Nếu đã nhờ trợ lý sắp xếp kế hoạch rồi thì đương nhiên cơm tối cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Nhưng mà không ngờ đến quan hệ của hai người lại có tiến triển tốt như vậy nên lúc đi đường cả người Cận Lập đều lâng lâng, lúc ăn cơm thì ăn đến mơ hồ, cảm thấy món nào đưa vào miệng cũng ngọt cả.

Cố Thần: “...”

Thật không yên lòng cho người này lái xe mà!

Cuối cùng Cận Lập vẫn lái xe an toàn về nhà. Hai người tắm rửa một chút, Cố Thần đang muốn nghỉ ngơi thì Cận Lập mang một cái bao lớn vào. Cố Thần ngây ngô hỏi: “Đây là gì?”

Cận Lập lên tiếng: “Ban nãy anh mới vừa đi một mình, mua cực mau lẹ luôn đó.” Anh mang cái bao lớn đến bên Cố Thần đang đứng cạnh cửa, hỗn hạo hỗn hạo mở băng keo ra rồi hăng hái cho Cố Thần xem thử bên trong là gì, “Không biết loại nào tốt nên anh mua hết tất cả các loại luôn. Có loại siêu mỏng với loại bình thường nè cũng có loại dày nữa. Không mua thì đúng là không biết chứ một khi đã đi mua thì cũng bị hù cho nhảy dựng cả lên, anh không biết còn có nhiều mùi hương khác nhau nữa. Nào là mùi chocolate, mùi đào mật, mùi ô mai nữa chứ...”

Cố Thần tóm lấy một cái gói ném về phía Cận Lập.

Cận Lập cười ha ha.

Anh lấy gói đặt lên giường sau đó đập lên trán Cố Thần cái ‘cốp’: “Anh chỉ chuẩn bị sẵn trước thôi. Nếu Tiểu Thần nói không muốn thì anh chắc chắn sẽ không làm gì đâu!”

Cố Thần chỉ có thể cho Cận Lập chui vào ổ chăn ôm lấy bản thân mình. Sáng hôm sau lúc Cố Thần tỉnh giấc thì ánh mặt trời đã muốn chiếu vào khắp nhà, còn Cận Lập thì nằm nghiêng nhìn chăm chú cậu.

Cố Thần không chút tình cảm đẩy anh ra ngồi dậy rồi đi vệ sinh cá nhân.

Cận Lập sung sướng đi theo Cố Thần rửa mặt luôn.

Cuộc sống yên ổn dần trôi qua.

Cố Thần sẽ không quan tâm đến chuyện trên mạng. Và lại gần đây việc dịch thuật cũng bị tài liệu của công ty Cận Lập bao trọn gói nên không chú ý lắm đến những chuyện xảy ra trên mạng. “Đuổi theo ánh nắng” đã được đăng lên, cả vở kịch đều được giữ nguyên theo tiêu chuẩn từ xưa đến nay của Cố Thần. Nhóm fan lẫn anti fan đều kích động không ngớt.

Khoảng thời gian trước sóng gió liên quan King thần còn chưa lắng xuống thì couple mới lại xuất hiện. Nhóm fan đều cảm thấy được Thụy Thần đối xử rất đặc biệt với người mới này, hai người tương tác trên weibo rất nhiều rồi lại cùng nhau mở một phòng để ca hát tán gẫu nữa. Đáng tiếc là kịch mới vừa được đăng lên, couple mới vừa được hoan nghênh thì quần chúng lại phát hiện ra hai vị chính chủ lại là thần ẩn thân!

Không có weibo, không có thăm hỏi, không có ca hội. Cái gì cũng không có hết đó!

Đừng có đi trêu đùa như thế chứ QAQ

Thỉnh thoảng Cố Thần cũng sẽ online nhưng không đi quan tâm đến chuyện này. Nếu cậu với Cận Lập chưa xác định quan hệ thì trêu đùa với Cẩm lý lý lý lý lý cũng không nề hà gì nhưng bây giờ thì quên đi, giờ thì tựa như trước đây chỉ đăng các tác phẩm không đi trả lời bàn luận về những chuyện tai tiếng.

Tâm trạng của Cố Thần rất vui nên nấu một nồi canh ngọt cho mình với Cận Lập. Tên Cận Lập kia thích thức ăn ngọt nhưng thật ra tính cách của anh lại rất giống một con mèo lớn, lúc vuốt lông cho thì cực đáng yêu luôn. Tối nay Cận Lập có buổi xã giao nên ăn cơm tối ở ngoài. Lúc khuya mới trở về thì Cố Thần đang đọc sách ra hiệu cho Cận Lập uống chén canh ngọt ở trên bàn.

Mới nhìn qua thì Cận Lập có hơi kỳ lạ, tuy rằng ngoan ngoãn ngồi một bên uống canh nhưng hợp một ngụm lại liếc mắt sang nhìn Cố Thần một cái, hợp ngụm nữa cũng liếc sang nhìn một cái. Cuối cùng đã thành công khiến lực chú ý của Cố Thần từ sách chuyển sang nhìn anh: “Có chuyện gì thế?”

“Hôm nay trợ lý của anh nói về chuyện của tên King kia.” Cận Lập nhìn chằm chằm Cố Thần, “Cậu ấy nói tên King đó ở trên mạng cũng nói với người khác y chang thế. Trùng hợp lại là người trên mạng kia chính là CV hồi trước anh thích. Em có biết CV không? Là mấy người lồng tiếng...”

“Em biết.” Cố Thần khép sách lại.

“Trùng hợp quá đi.” Cận Lập tiến đến ôm lấy Cố Thần, giọng điệu hơi thấp thỏm, “Anh có một chuyện phải thẳng thắn với em...”

Cố Thần kinh ngạc một chút.

Cận Lập phân tích lòng mình cho Cố Thần nghe. Cho cậu biết bản thân mình say đắm giọng nói của Thụy Thần, bỗng nhiên phát hiện ra mình có thể cương lên với đàn ông rồi đến lúc nhận ra mình có cảm giác với em họ xa là trẻ vị thành niên thì cực kỳ xấu hổ muốn trốn tránh cũng vì thế mà nổi hứng muốn yêu qua mạng nên đi theo đuổi Thụy Thần. Cận Lập cẩn thận kể rõ sự tình rồi căng thẳng ôm lấy Cố Thần: “Anh vẫn định giấu kín không kể đến vấn đề này, cứ xem như chuyện này chưa từng xảy ra nhưng không ngờ lại trùng hợp như thế.”

Điều này khiến cho Cận Lập cảm thấy nguy cơ nếu không thẳng thắn thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện ra thôi. Đến lúc đó giấu giếm bây giờ lại là biểu hiện chột dạ cực kỳ!

Bây giờ Cố Thần ngây ngẩn cả người. Sao cậu lại không nghĩ đến Cẩm lý lý lý lý lý hoạt bát kia lại là Cận Lập! Ngẫm lại một chút thì sao anh ta lại có thể thổ lộ với cậu cùng ngày cậu từ chối Cẩm lý lý lý lý lý chứ, lại còn thích đồ ngọt đến thế nữa. Quả thật trùng với ấn tượng mà Cẩm lý lý lý lý lý cho cậu cảm nhận được.

Cố Thần chăm chú ngắm vẻ mặt lo lắng của Cận Lập, cậu hơi cao giọng: “Anh ấy thích tôi vô cớ gây rối như thế, thích tôi vô tâm nhưng lại không phế. Mỗi ngày đều không cần phải trưng ra một bộ mặt giống nhau. Mấy người đã từng gặp qua người như thế chưa?”

Tức khắc Cận Lập ngây ra.

Cố Thần nói: “Nhân vật này em rất thích.” Đây là lời kịch trong “Đuổi theo ánh nắng”. “Đuổi theo ánh nắng” rất ngọt, nhân vật thụ trong đó quyết tâm theo đuổi và bảo vệ tình yêu của chính mình. Người khác thấy nhân vật thụ buông thả lại thích chơi đùa nhưng trên thực tế nhờ cuộc sống về đêm của thụ đã giúp cậu gặp được công – là ánh mặt trời quan trọng nhất khiến cho cuộc sống sau này của cậu được cứu rỗi.

Cận Lập không tin được ôm chặt lấy Cố Thần, không dám xác định cái mình nghe được là sự thật. Giọng của anh hơi run: “Em là Thụy, Thụy Thần ư? Em chính là Thụy Thần đúng không?”

Cố Thần cũng không phủ nhận: “Đúng thế.”

Cận Lập bế cậu lên, nhanh chóng chạy về phía chiếc giường.

Cố Thần: “...”

Vừa lên giường Cận Lập đã dùng thân mình ép sát vào bất nạt cậu: “Thì ra em giấu anh lâu như thế!”

Cố Thần: “... Em cũng không biết đó là anh mà.” Cận Lập cũng có nhận ra cậu đâu chứ!

Cận Lập chơi xấu: “Mặc kệ! Dù sao thì em cũng gạt anh!”

Cố Thần: “...”

Cận Lập đột nhiên đứng dậy, anh mở tủ ở đầu giường tìm gì đó.

Cố Thần sững sốt ngồi lên nhìn Cận Lập.

Cận Lập cực kỳ dân chủ hỏi han: “Em thích loại siêu mỏng hay dày một chút?”

Cố Thần ném gối về phía anh.

Cận Lập hừ một tiếng: “Hôm nay gối cũng không thể tống cổ anh ra ngoài được!”

Cố Thần lại ném gối lần nữa.

Cận Lập dứt khoát chọn lấy loại siêu mỏng, anh hung dữ dè Cố Thần về giường: “Hai cái gối cũng không được! Anh không cần gối chỉ cần người thôi!”

Cố Thần mỉm cười, ôm lấy Cận Lập hôn lên cổ.

Vào hôm sau, khi ánh nắng đầu tiên chiếu rọi vào nhà thì lông mi Cố Thần cử động sau đó mở mắt.

Cận Lập vẫn thức giấc sớm hơn cậu như trước, thấy cậu tỉnh lại thì hôn lên môi rồi lên hai má cậu.

Cố Thần vươn tay đẩy anh ra.

Hôm qua khi người này hứng thú dâng trào vì có thể làm được đã đem tất cả các mùi hương khác nhau dùng lên người cậu. Mặt dày không biết xấu hổ mà ngậm cho cậu, bây giờ còn chưa đánh răng đã rướn người hôn lên môi cậu nữa! Cố Thần mang Cận Lập ra ngoài vệ sinh cá nhân.

Cận Lập thích thú đi theo.

Đợi đến lúc chen chúc đánh răng ổn rồi thì Cận Lập bỗng nhiên tò tò theo sau thò đầu vào phòng tắm rồi tự dưng nói một câu: “Anh thích mùi tự nhiên nhất.”

Cố Thần: “...”

Rất muốn đánh chết cái tên không biết xấu hổ này!

*

Mấy ngày sau.

Lúc Cố Thần ngủ trưa còn Cận Lập không ngủ được đang online thì nhận được lời thăm hỏi của Cừu luôn kêu be be.

Cừu luôn kêu be be: Tiểu Cẩm Lý anh onl rồi QAQ

Cừu luôn kêu be be: Tui cần được an ủi.

Cừu luôn kêu be be: Tui nói với anh chuyện này. Đại thần Bạch Dạ come out rồi, đối tượng lại là đại thần Ly Thiên cận bã kia!!! Tên Ly Thiên cận bã kia chắc chắn sẽ làm hại đại thần Bạch Dạ của chúng ta QAQ Tên trứng thối đen tối, đen tối đến mức không ngủ được luôn!1

1: Bạn nào có chú ý thì thấy bạn Cừu là fan nào tàn của đại thần Bạch Dạ nhưng khúc này hình như chị tác giả nhớ nhầm nên viết ngược lại thành bạn ấy là fan của đại thần Ly Thiên và mắng đại thần Bạch Dạ. Vì thế tôi xin phép sửa lại cho đúng với những chương trước nhé.

Cận Lập hào hứng hỏi một câu: “Come out thế nào vậy?”

Cừu luôn kêu be be: Anh không thấy trên weibo của đại thần Bạch Dạ hả? QAQ Anh ấy nói hai người họ ở chung với nhau, cầu mong nhóm độc giả đừng cãi nhau nữa.

Cận Lập nghĩ một lúc rồi cầm di động của Cố Thần lên. Anh mở weibo ra, không thèm nhìn đến đồng tin nhắn nhắc nhở chỉ lặng lẽ đăng lên weibo: Yêu anh lắm. @ Cẩm lý lý lý lý lý.

Trước khi bị đồng tin mới oanh tạc thì Cận Lập đã nhanh chóng đặt điện thoại của Cố Thần về chỗ cũ. Anh cầm di động của mình lên, vẫn giữ nguyên nét mặt chia sẻ lại cái weibo mình vừa đăng.

Cầm lý lý lý lý lý: Anh cũng rất yêu em. Mặt ngại ngùng // @Ngủ không tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh: Yêu anh lắm. @Cầm lý lý lý lý lý.

Cừu luôn kêu be be: !!!!!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thần Thần:????

Cầm Lý: Không cần để ý đến tình tiết này đâu!! Dù sao em cũng yêu anh mà!

Thần Thần: ... Thôi anh vui là được rồi.~ TOÀN VĂN HOÀN ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-chi-thich-long-tieng-thu>